

**TISK
KALIBA**

**U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany**

tel. 402 - 57 - 32

tel. + fax. 402 - 57 - 33

barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji

SHINOHARA,

fotosazba,

šití V 1, lepení V 2,

skládání archu B 1

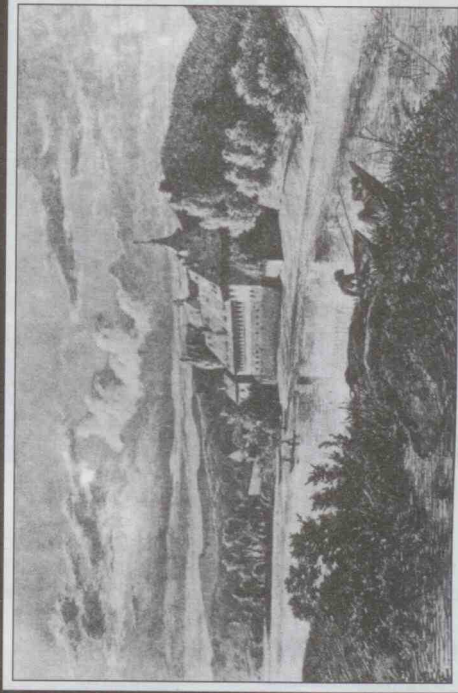
XVI/2000

1 - předjaří

uplynulé tisíciletí, centrum Dobříchovic, aktuality, kultura, sport

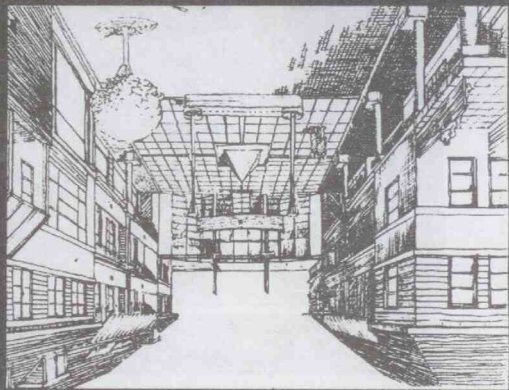
DOBŘÍCHOVICKÝ ZPRAVODAJ

kukátko

DOBŘÍCHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Schváleno odborem kultury ONV Praha-záp. 14.3.1985 a registrováno pod č.321002585, nová registrace č.3210028790 ze dne 5.11.1990. Vydává Dobřích, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Doc.Dr.E.Caldá, PhDr.V.Czumalo, ing.D.Havlík, ing.M.Kadlecová, PhDr.J.Matl (předseda), Tisk Jan Kaliba, Modřany. Uzávěrka tohoto čísla 20. 1. 2000. Adresa: Jirí Matl, Strmá 139, 252 29 Dobříchovice. Distribuováno laskavou péčí dobříchovických poštovních domůčvatelek a s příspěvím obce Dobříchovice. Kukátko můžete také najít na internetu v rámci www stránky obce Dobříchovice.

DOSTAVBA NÁMĚSTÍ DOBRŮCHOVCE - 1. ETAPA

PRODEJ 28 BYTŮ
DO OSOBNÍHO VLASTNICTVÍ
0,8 - 2mil.Kč
PRONÁJEM
NEBYTOVÝCH PROSTOR
(pronájem kavárny a obchodu, příp. kancelář)

Investor

DOB - Invest a.s.

Palackého 541, 252 29 Dobručovice

Ing. D. Havlík, M. Brabec

fax: 02/ 21881860

podavatel

Prumstav a.s.

projektant

ATELIER 90, s.r.o.

tel.: 02/ 21884850

zahájení květen 1999

dokolení květen 2000

DIMAN S.R.O., 5.KVĚTNA 3, 252 29 DOBRŮCHOVCE

nabízí využití renovovaných prostor bývalého statku – kulturního a společenského sálu.
Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, obchodních a prezentačních akcí.

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTA:

pronájem sálu bez přílehle místnosti - velikost sálu 78 m²

pronájem sálu včetně přílehle místnosti (sál s jevištěm) – 104 m²

pronájem plána

pronájem zdiel – vybavení sálu jako hlediště

pronájem skladacích stolič

provazní a cenové podmínky při děletrvajících akcích - individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o.

Dobručovice, 5.května 3, PSC 252 29

Ing. Magda Havlíková

(event. Ing. Daniel Havlík)

tel. 991 1031 (byt), 991 2050 (pracovna)
Za Mlýnem 888, Dobručovice

O NADĚJÍCH NA PRAHU NOVÉHO TISÍCLETÍ

Máte-li na prahu en-tého tisíciletí nějaké naděje, na prahu tisíciletí en plus prvního už je mít nebudete!

Druhé tisíciletí ještě sice úplně neskončilo, protože do půlnoci 31. prosince 2000, kdy jeho konec nastane, ještě pár měsíců chybí, nemůže nám to však zabránit v tom, abychom si trochu nezabilancovali, neboť jeden rok proti letům tisíce mnoho neznamená. Nepochybuj o tom, že čtenář, který čte tyto řádky, si o nastávajícím tisíciletí přečetl tisíce řádků jiných, a to od osob povolanějších a zasvěcenějších, a je mu proto důvěrně známo, co ho v příštím miléniu čeká, co ho nemine a kam se spolu s celým lidstvem řítí. Nechci vyvracet ani doporučovat pozornosti jednotlivá proroctví o naší budoucnosti a přenechávám čtenářům, aby si sami vybrali tu z katastrofických vizí, která se jim líbí nejvíce. Hodlám se jen trochu poohlédnout a v naději, že to nebude na škodu, si připomenout, jak hodné jsme se v uplynulých tisíci letech navvzdáli. Budu přitom většinou vycházet z faktů historicky doložených, částečně z ústního podání a zcela zanedbatelně z vlastních zkušeností, neboť většímu události, které se v tomto tisíciletí přihodily, jsem neprožil.

Začneme - jak se sluší a patří - hrdinskými činy. Napáchali jsme se jich neuvěřitelné množství, neboť války, které jsme spolu vedli, bylo bezpočtu. Zneškodnili jsme v nich ve jménu všeho možného milióny nepřátel, takže člověk se diví, že ještě vůbec nějaký nepřítel, proti nimž je třeba bojovat, zůstali. A co říši, nad nimiž slunce nezapadalo a které měly být věčné, jsme vytvořili, případně z nich nenechali kámen na kameni podle

Všecko pomine,
i maso v komině.

Od Brna

Z Hořicka

nebud taková!

Zimo, zimo zlá,

zima nedá.

že jí je ta prokletá

že listí nemá,

Hruška se hměvá,

Z Hlinecka

kožichy došli!

hodnej svatej,

Svatej Matěj

Z Čech

léta naděje.

Na svatého Matěje

každá kapsa pustá.

Konec Masopusta,

PŘEDJARNÍ ZASTAVENÍ

toho, zda patříly nám nebo našim nepřítelům! Kolik operních bodů, strategických výšin a životně důležitých nížin jsme dobyli, kolik měst, chrámů a lidských přibytků jsme obrátili v prach a popel, kolik triumfálních monumentů a pomníků svých vítězství jsme postavili na místech, kde stály triumfální monumenty a pomníky vítězství našich nepřítelů! Kolik kacířů jsme upálili, kolik lidí jiné víry a jiného světového názoru jsme popravili a kolik dětí jsme připravili o dětství jen proto, že se narodily nesprávným rodičům! Kolik ničivých vynálezů jsme si sami na sebe vymysleli a o kolik více jaderných hlavic a atomových bomb leží ve zbrojních arzenálech mocností, než je třeba ke zničení celé planety!

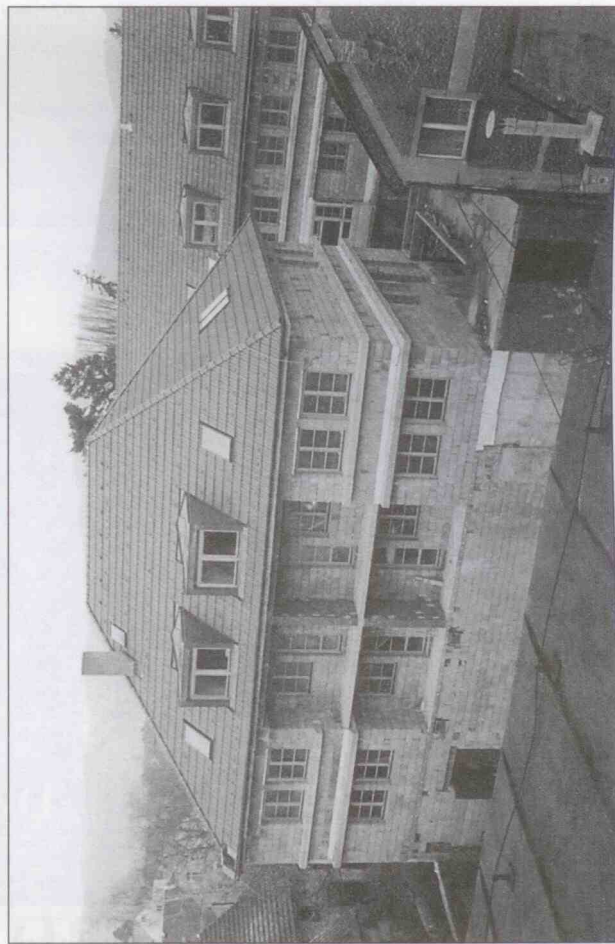
V tomto truchlivém výčtu by se dalo ještě dlouho pokračovat, ale asi to nemá velký smysl. Připomeňme si raději, že v průběhu druhého tisíciletí jsme dokázali i jiné věci - věci, o kterých se nám nejen na jeho začátku ale ještě ani sto let před jeho koncem nesnilo. Jednou z nejzávažnějších je to, že člověk poprvé opustil Zemi a vstoupil do vesmíru - a, i když jde jen o krůček velmi malý, je to krůček, který znamená přelom v dějinách lidstva. Trpělivou práci, cílevědomým úsilím, přemýšlením (a nikoli potíráním svých nepřátel a podobnými hrůznými činy) jsme dospěli k poznání významných zákonitostí, kterými se řídí dědičnost, pohyb elektronů i galaxií, objevili jsme obecnou teorii relativity a neuklidovskou geometrii a ve svých úvahách podložených pozorováním a fakty se zabýváme problémy vzniku a vývoje celého vesmíru. Pomalu ale jistě si začínáme uvědomovat, že nejsme pány ale součástí přírody, že máme odpovědnost nejen za generaci nynížší ale i za generace příští a že jsme zodpovědní za všechny živé tvory na této planetě. Pomalu ale jistě si začínáme uvědomovat, že toho, co nevíme, je - a také vždy bude - více než toho, co už víme, a pomalu a nejistě začínáme přecházet od předělávání a vykořisťování přírody k její ochraně. A v tom spočívá naše naděje pro třetí tisíciletí - že se tento trend nezastaví a že s rozvojem techniky poroste i vědomí odpovědnosti lidstva jako celku i každého jednotlivce.

My, kteří dnes stojíme na prahu třetího tisíciletí a děláme si nějaké naděje, určité žádné naděje na prahu tisíciletí čtvrtého mít nebudeme. Jde ale o to, aby tady byl vůbec někdo, kdo nějaké naděje mít bude!

HgS

AKTUALITY

DOBŘICHOVICKÉ CENTRUM

[4]

KUKÁTKO 1/2000

Stavba DOB-Investu pokračuje rychlým tempem. Domy budované v první etapě již nejsou tak skryté očím veřejnosti jako ještě před nedávnem, budoucí malé náměstíčko zatím stále zůstává zakryto domem čp. 180, určeným k demolici.

Zájemců o koupi bytů i pronájem nebytových prostor přibývá, začátkem roku 2000 byla prodána (uzavřeny smlouvy o budoucích smlouvách kupních) přibližně třetina bytů a sjednány budoucí pronájmy na cca polovinu nebytových prostor (obchodu).

V současné době probíhají projektové práce pro stavbu druhé etapy (nový dům v místě dnešní Union banky, která se přestěhuje do nyní dokončovaného domu).

DH

DOBŘICHOVICKÝ JEZ BUDE OPĚT SLOUŽIT

Na řece Berounce, nad mostem v Dobřichovicích, je nyní rušno. Rekonstruuje se zde pevný jez, o nějž se dlouhá léta nikdo nestaral. Chod lidí i zub času jej poškodily natolik, že vzniklo riziko protržení, odplavení a vyprázdnění jezové zdi, narušení stability dna i břehů řeky. Hrozilo nebezpečí, že bude nutné vyřadit z provozu vodní elektrárnu na levém břehu, že v důsledku poklesu hladiny ve studních bude mít přes 6 500 stálých obyvatel a mnoho rekreatantů problémy se zásobováním pitnou vodou.

Stavba má zajímavou historii. Původně zde stál šikný jez, který vzdouval vodu pro mlýn Havlíkových na levém břehu řeky. Na začátku století měl být opraven a částečně obnoven, avšak vodoprávním nálezem C.k. mistodržitelství pro Království české v Praze z prosince roku 1911 bylo rozhodnuto jez "úplně znovu postavit".

Nový jez, kolmý na řeku, byl postaven v roce 1914. Investorem byla Zemská komise pro úpravu řek v Království českém, tedy stát. V roce 1953 byl znárodněn mlýn a jez byl v letech 1954-1955 částečně rekonstruován - opět státem. Zřejmě omylem však byl evidován v základních prostředcích Středočeských mlýnů, n.p., Praha, a jejich právních nástupců. V roce 1992 byly levobřežní objekty a vodní elektrárna vráceny rodině Havlíkových, k jezu se však právní nástupci Středočeských mlýnů přestali hlásit a nikdo se o něj nestaral, byl opuštěný.

Patovou situaci bezprizorního jezu, jehož funkce bylo nutné zachovat, se nakonec podařilo vyřešit. Po poměrně dlouhých jednáních získalo Povodí Vltavy, a.s., jako správce toku Berounky, příslib dotačních prostředků na jeho rekonstrukci od Ministerstva zemědělství. Odkoupilo jez od Okresního úřadu Praha-západ, zpracovalo projektovou dokumentaci rekonstrukce, zajistilo vodoхозяйské povolení stavby, a protože šlo o státní zakázku, vypsal veřejnou soutěž na dodavatele stavby. Z jedenácti uchazečů byla vybrána akciová společnost Zakládání staveb, jejíž nabídka měla i nejnižší cenu - 17,2 mil. Kč.

Jez bude v horní i dolní vodě zabezpečen ocelovými štetovými stěnami zaberanými až do skály. Mezi nimi bude vybetonována deska jezu a odlážděna kamennou dlažbou. Při pravém břehu bude zřízena jalová propust.

Stavba byla zahájena 4. října 1999 a dokončena má být v červnu 2000. Práce zatím probíhají úspěšně. V roce 1999 byla ukončena rekonstrukce levé části jezu včetně břehového zavazání a v roce 2000 se bude pracovat v pravobřežní jíince. Stavbě je dosud nakloněna i příroda, ohrozit by ji mohl chod lidí nebo vysoké průtoky vody v Berounce. Příkladem je i spolupráce partnerů, bez kterých by se stavba neuskutečila - Ministerstvo zemědělství a financí, Povodí Vltavy, a.s., jako investora a projektanta, Zakládání staveb, a.s., jako dodavatele, Okresního úřadu Praha západ, jmenovitě referátu životního prostředí, obecního zastupitelstva Dobřichovic a rovněž rodiny Havlíkových, jejichž pozemků se stavba nejvíce dotýká.

Každá stavba, i ta, která v budoucnu zlepší životní prostředí, má v období svého růstu na životní prostředí paradoxně negativní vliv. Máme snahu, aby občanům Dobřichovic způsobila tato rekonstrukce co nejmenší potíže a aby činnosti spojené s touto rekonstrukcí je obtěžovaly co nejméně. Jsme přesvědčeni, že všechny problémy brzy skončí a pohled na část Berounky s jezem, mostem i zámkem opět potěší každého diváka. Pro méně zaskvěcené doplňujeme, že Povodí Vltavy je akciovou společností, která pečuje o 4 632 km vodních

[5]

KUKÁTKO 1/2000

toků, 18 vodních děl, 18 plavebních komor na deseti stupních souvislé vltavské vodní cesty dlouhé 92 km, 45 pohyblivých a 297 pevných jezů. Provozuje také 11 malých vodních elektráren. Svoje funkce společnost plní na území o celkové rozloze 28 708 km². Organizačně se společnost člení na generální ředitelství a tři závody: Horní Vltava se sídlem v Českých Budějovicích, Dolní Vltava se sídlem v Praze a Berounka se sídlem v Plzni. Berounka až po Černošice je v pěti závodu Berounka, konkrétně provozního střediska v Berouně, od Černošic k ústí je ve správě závodu Dolní Vltava v Praze.

Případným zájemcem o rozbor vody nabízí akciová společnost Povodí Vltavy kapacitu akreditovaných laboratorní společnosti na provádění rozborů povrchových, pitných i odpadních vod.

Kontaktní místa laboratorní jsou v Praze 5, na Hutmance 596/5a, tel: 02/51613453 a v Plzni, Denisovo náměstí 14, tel: 019/7329636.

Provozní středisko Beroun sídlí v Hněvkovského ul. 290, Beroun, tel: 0311/25884.

*Ing. Jiří Stratílek, vedoucí útvaru inženýrských činností
Povodí Vltavy, a.s., 150 24 Praha 5, Holečkova 8
tel: 02/57313763-7*

(článek je z prosince 1999 a byl též zveřejněn v podnikových novinách Povodí Vltavy a.s.)

Při pohledu na likvidovaný ostrov nad jezem se mi vybaví vzpomínky na jeho 18 letou historii. Co pamatují, byla uprostřed řeky nad jezem vždy mělina. Při cestě od mlýna přes řeku jsme jako děti udělali několik temp před elektrárnou, přešli mělký prostředek řeky a teprve potom jsme mohli plavat přes hloubku na druhý břeh.

Po lemní velké vodě v roce 1981 zůstal uprostřed řeky malý kamenný ostrůvek. V září téhož roku se zrodil nápad tehdejší party tenistů uzavřít sezónu láborákem na novém ostrově a spojit tuto akci s oslavou 18 narozenin Jiřího Geisslera a Ondřeje Němce. Účastníci večera na ostrově si jistě vybaví řadu zážitků, vzpomínky by byly námětem na veselé vyprávění.

Za 18 let existence ostrova se jeho plocha mnohonásobně zvětšila a z holého ostrůvku se stal ostrovem s hustým porostem stromů a keřů. Hotový ráj pro dětské pirátské hryčky a krásné ohniště pro rodinné opékání uříhů. Oprava jezu a potřeba stavebního materiálu je však silný argument. Ostrov mizí (stejně jako kdysi zmlklý podobně zarostlý ostrov pod jezem) a oprava jezu začíná.

D. Havlík

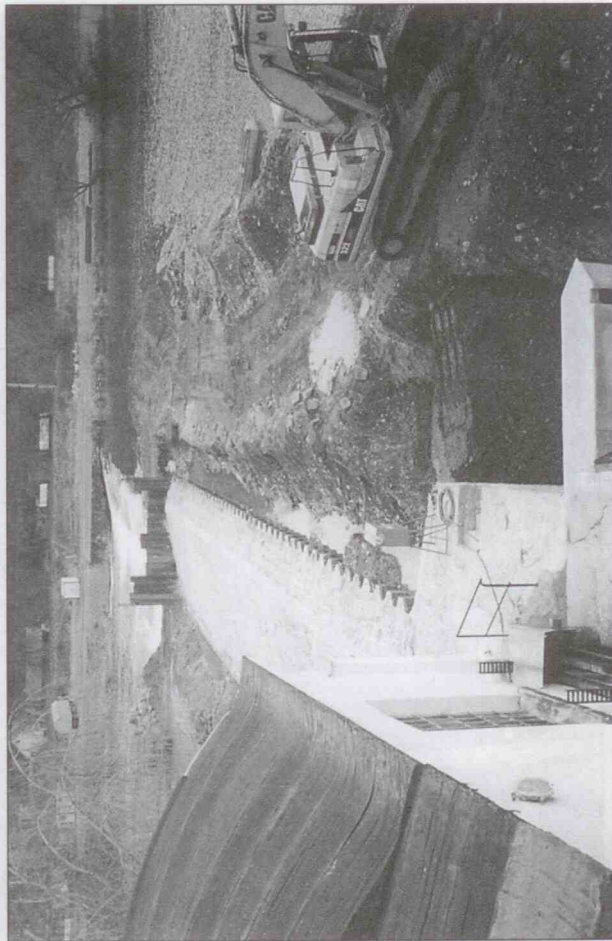
Jimkováním se obnažilo těleso starého jezu.

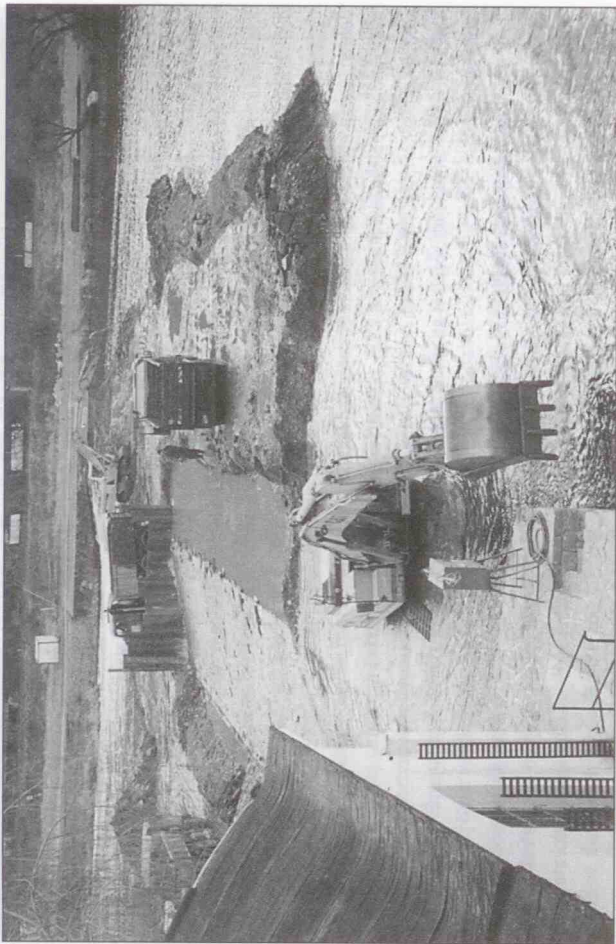
Betonářské práce v novém jezovém tělese.

Kamenný obklad.

Levá polovina jezu je téměř dokončena.

Přes jez proudí první potůčky Berounky a jímky se stěhují na druhou polovinu jezu.

**

VZOROVÝ DŮM FIRMY IBS ROKAL s.r.o.

Firma IBS ROKAL s. r. o. připravila pro své klienty další novinku, a tou je výstavba vzorového rodinného domu v lokalitě Šiltovka v Letech.

Vzorový dům by měl sloužit k tomu, aby klient, který si z nabídky naší firmy vybere stavební pozemek a má též zájem o stavbu domu, mohl podrobnou prohlídkou vzorového domu posoudit kvalitu práce naší firmy.

Nyní je dohotovena hrubá stavba a dokončení celého domu je naplánováno na přelom června a července roku 2000.

V momentální nabídce firmy IBS ROKAL s. r. o. je nyní 30 stavebních pozemků na území obce Lety - Dobříchovice. Tyto pozemky jsou nabízeny včetně všech inženýrských sítí (plyn, voda, kanalizace, elektro, telefon a asfaltová komunikace včetně veřejného osvětlení).

V současné době jsou dohotoveny vodovodní a kanalizační řady a připravuje se jejich kolaudační řízení. Ve výstavbě je od prosince roku 1999 plynovod, jehož dokončení je plánováno na květen roku 2000. Dále byly zahájeny práce na položení podkladních vrstev komunikací.

Pozemky, které se nacházejí na mírném jižním svahu s výhledem do údolí řeky Berounky, jsou ke koupi za ceny od 790,- Kč/m² do 1.150,- Kč/m²

V případě Vašeho zájmu nás kontaktujte na naší nové adrese:

IBS ROKAL s. r. o.

Vrážská 121

252 28 Černošice

tel.: 02/51643453

0602/383193

TJ SOKOL

Skončil rok 1999, rok, ve kterém místní Tělocvičná jednota Sokol oslavila 100 let své existence. Byl to rok, na jehož počátku jsme věděli pouze to, že máme před sebou velkou kupu mnohdy zásadních problémů včetně nejistoty ekonomického zajištění provozu areálu. Zmíněné stovětileté výročí jsme v počátku toho roku byli připravování raději neslavit vůbec, než nedůstojně. Realita však byla mnohem veselější. Oslavy nakonec proběhly v několika úrovních – v září sportovní den se soutěží o "Atleta Dobříchovic", v listopadu pak společenský den s krátkou výstavou z historie jednoty, slavnostní valnou hromadou a večerní taneční zábavou, to vše doplněno vydáním trojjazyčné barevné publikace o naší jednotě. Takovéto oslavy jsme si mohli dovolit především díky dobrému hospodaření, resp. zajištění dostatečné diverzifikovaných finančních zdrojů. Ty nám v průběhu loňského roku umožnily splatit část půjčky od ČOS, investovat nemalé peníze do základních oprav především v objektu staré sokolovny, z nichž velká většina není na první pohled patrná, pro chod budovy však nezbytná a v neposlední řadě i vytvořit dostatečnou rezervu na zimní období. Podrobnosti budou zveřejněny na jarní valné hromadě jednoty.

Z venkovních částí areálu se nejvíce udělalo na fotbalovém hřišti. Členové oddílu kopané se z velké části za vlastní peníze vybrané formou oddílových příspěvků a svépomocí pustili do jeho rekonstrukce, resp. ztratření. V rámci toho došlo i ke zkrácení hřiště, neboť zadní (Karlická) branka byla posunuta zhruba na úroveň někdejšího velkého vápna. Vzhledem k tomu, že doskočíte pro skok daleký bylo naopak posunuto hlouběji do severního oblouku škvárové dráhy, vznikla dostatečná plocha pro vybudování tréninkového hřiště. Pokud fotbalistům jejich nadšení vydrží a podaří se jim celou akci dotáhnout do zdárného konce, máme naději, že na dobrém trávníku se zlepší i výkony domácích mužstev a podaří se obnovit někdejší slávu dobříchovické kopané. V letošním roce bychom rovněž chtěli znovu obnovit a udržovat škvárovou dráhu kolem hřiště, jejíž část již byla upravena vloni na podzim.

Dobru vegetačního klidu chceme ještě využít k prořezání topolů kolem haly BIOS, pod kterými vede chodník a cesta do základní školy, a k vyřezání křovinatého náletu v lesíku a jeho okolí. Křoví slouží našim dobrým sousedům k maskování jejich nájezdů s odpadky a kolečky plnými popela, smlíňých jablek i spadaneho listí. Kromě prosvětlení celého prostoru jim v tom jistě zabráni i uzavření všech vedlejších vstupů do areálu. Výbor jednoty o tom rozhodl na své lednové schůzi s tím, že by tento krok neměl nikoho nijak výrazně, vzhledem k chodníku podél sokolovny, omezit. Z loňska nám zbývá realizace zamezení vjezdu vozidel k fotbalovému hřišti a přílehlé restauraci.

Poměrně významným zdrojem do rozpočtu jednoty je komerční využívání haly BIOS. Tato část areálu se v uplynulém roce dostala na okraj našeho zájmu a kromě předzahrádky pro občerstvení a rekonstrukce sauny jsme jí nevěnovali příliš pozornosti. Teprve stížnosti některých klientů na zimu v sále, někdy na nedostatečný úklid a odchod jednoho z nich nás přiměly se situací v hale vážněji zabývat. Jako první jsme nechali specializovanou firmou prověřit topný systém. K našemu úžasu bylo zjištěno, že v rámci rekonstrukce topení z parního na vodní před dvěma roky kdosi zapomněl vyměnit v hale BIOS výměník a že ten původně na páru se s horkou vodou nemá rád. Odstranění nedostatku netrvalo dlouho (stálo "pouze" peníze) a od poloviny ledna letošního roku je v hale zase teplo. Od této doby se výrazně zlepšil i úklid, se kterým nám jednorázově pomohla úklidová firma. Do konce sezóny pak máme ještě v plánu provést několik drobných úprav ve sprchách tak, aby naši klienti mohli opět odcházet spokojeni.

Naši snahou je co nejlépe hospodařit. Každý výdaj zvažujeme a snažíme se, pokud to jenom trochu jde, jednotlivé náklady minimalizovat. V tom nám pomáhá řada členů, kteří některé práce provádějí zdarma

nebo za sníženou odměnu. O to více pak mrzí, když dochází k svévolnému ničení a poškozování našeho majetku. V první polovině ledna se v sokolovně, ve všední den dopoledne, konal turnaj v košíkové, jehož se zúčastnila chlapecká družstva ze ZŠ v Dobříchovicích, Černošicích a Řevnicích. Poté, co mladá "sportovci" odešli, jsme zjistili, že po nich zůstala doslova spoušť. Vytržené obložení ze zdi, vytržený vypínač, na několika místech prokopnuté sádrokartonové přčky, zdi "orazitkované" podrážkami bot až ke stropu, jedna zdemolovaná sprcha. Co dělala a kde byl pedagogický dozor v době, kdy k ničení docházelo, jsme se zeptali vedení školy (do uzávěrky tohoto čísla jsme neznali odpověď). Vedení školy jsme rovněž, po několikrát již upozornili na to, že tělocvičkáři svůj dozor nad žáky zvládají jen velmi špatně nebo dokonce vůbec. Již na jaře jsme s vedením školy řešili prokopnutou sádrokartonovou přčku, která koliv kontrolapřezutí objeví vždy několik suverénů, kteří se přezouvat nepotřebují a vedení jednoty pomalu dochází trpělivost. Vedení školy i obecní úřad byly upozorněny na možnost vypovězení smlouvy, pokud se zmiňovaný dozor výrazně nezlepší. Až tedy přijdou vaše děti s tím, že nemají kde cvičit, vězte, odkud vítr fouká.

Naše jednota patří v rámci župy i v rámci ČOS k těm větším. Počátkem roku byla provedena kontrola matky, byla vyřazena řada členů, kteří neplatí členské příspěvky, naopak byli do souhrmných přehledů orgánů ČOS doplněni členové noví. Z těchto údajů vyplývá, že Tělocvičná jednota Sokol Dobříchovice sdružuje celkem 541 aktivních členů ve všech věkových kategoriích a v 9 oddílech. Je našim zájmem, aby všichni chodili sportovat a cvičit rádi, jsme připraveni reagovat na všechny připomínky i podněty. Výbor jednoty se schází každou první středu v měsíci od 19,30 hod v jednatelně v 1. patře sokolovny. Tato jednání jsou přístupná všem členům, zápisy z nich jsou pak pravidelně vyvěšovány na nástěnce u vchodu.

Ing. Jirí Geissler

Z HISTORIE

JAK TO BYLO S KULTUROU V OBCI PŘED PŮL STOLETÍM.

Starým lidem se dnes šetrně říká pamětníci. Z toho slůvka se vytrácí to podstatné; že jde o lidi na konci života, kteří nevědí "dne ani hodiny". Patřím k nim a nerad bych zmeškal příležitost zanechat mladším generacím vzpomínku na něco 40 let v obci zapomenutého, co dnes ožívá – být za jiných podmínek – a bez čeho je lidský život nemyšlitelný: je to kulturní život v obci.

Poslední dobou se u nás dějí věci: tu koncert, tu výstava či přednáška, něco desítky let nevidaného. Vítá to každý, komu není lhostejné, čím naplňuje svůj život. Většina občanů však neví, že byly doby, kdy rok co rok bylo několik divadelních představení, koncerty, dokonce i opera! A ty zmíněné jiné podmínky? Vše provozováno amatéry místními či z blízkého okolí, bez obecních grantů, a tedy v začátcích z vlastní kapsy. A za pomoci jedině svých vlastních ručiček.

Ano, bylo to v době naprosto jiných vnějších podmínek: bez televize, která sice rozšířila kulturu do všech domácností, ale přeměnila lidi na pouhé konzumenty kultury, aniž by se na jejím vytváření podíleli. Nemluvě o tom, čemu všemu se v televizi dá říkat kultura ...

Table vzpomínka je právě na ty, kdo kulturu v obci skutečně vytvářeli.

Bylo to na jaře roku 1940, tedy v době války, kdy pan Stanislav Hrubý (otec vynikajícího houslisty Jana) dal dohromady skupinku mladých lidí, většinou čerstvých absolventů středních škol, a zavedl je do "rouskárny", kde podle jeho slov se hrávalo kdysi divadlo. Cože to bylo? Ono to ještě je, ale už k nepoznání

uvnitř změněné: je to sálek vedle restaurace U nádraží, která tehdy patřila panu Rouskovi, což nebyl ani restaurátér, ani podnikatel v pohostinství či veřejném stravování, ale jeden z několika našich solidních hospodských. Ten jeho sálek po znárodnění zabralo nejdřív družstvo Směr, načas hostil prodejnu potravin a nyní jakousi cizí firmu. Každý z uživatelů provedl nějaké změny, takže dnes je k poznání a je těžko věřit, že tam bývala sedadla pro 140 diváků, že strop byl tak vysoko, aby se pod něj vešla úzká galerie okolo tří stěn sálu a v jižní stěně, tedy té vzdálenější od koleji, bylo jeviště.

Tedy jeviště... Jevišťátko široké necelých 5 metrů s výškou portálu téměř v dosahu vzpažených rukou. Na portálem prkno s několika objímkami pro žárovy. Přišli jsme tedy do holých stěn – a to miniaturní jeviště dalo našemu souboru jméno: MALÁ SCÉNA.

Vzmete v úvahu, že byla doba válečná, s tzv. totálním nasazením, kdy v továrnách pracovali úředníci, advokáti i někteří učitelé stažení ze škol, pracovalo se 6 dní v týdnu, 10, později 12 hodin, od šesti do šesti. Spojíte si, kdy se muselo vstávat, abyste byli v šest u pichaček na druhém konci Prahy a kdy jste byli doma. Pro nás maloscénské míněno v Dobřichovicích, protože domov byl v nedohlednu: z nádraží se šlo rovnou k Rouskovům na "večeři": demně bramborový salát, obsahující krom těch erterplí cibuli, ocet, sůl a hojně pepře (v hospodě se musí pít, že?). Ve vzácných případech k tomu slaněček – to byl svátek! A po téhle večeři rovnou do sálu: z láti sloukat rámy, potáhnout jutovou pytlou, nabarvit, nazdobit, připravovat osvětlení – a při tom zkoušet divadelní hru. Takže bylo i několik úrazů pádem z kola, když se cestou domů na něm usnulo.

Věřte, nevěřte, není to fikce ale fakt: na jaře holé stěny bez nejmenšího technického zázemí – třetího srpna premiéra Štolbovy hry Na letním bytě! Do konce roku jsme stihli ještě 2 premiéry. V dalším roce 7 premiér (s reprízami celkem 16 představení), v roce 1942 premiéry 4 (12 představení), v následujícím 6 premiér (16 představení), ve čtyřlístířčícím jenom 3 (10 představení, protože Třetí Říše už začínala být smutná a zakázala jakoukoli zábavu. Takže do té doby se hrála Malá Scéna 66 představení, z toho dvě v Mokropsích. Po zákazu pak pro hřisku přítel ve Všenorech v bytě Morávkových Klíperova Hadriána z Římů a Cyrana z Bergeracu ve Vrchlického překladi.

Tuhle statistiku je nutné doplnit o několik významných faktů. Jednak roku 1943 se k Malé Scéně připojil soubor z Horních Mokropes (dnes Všenory II) vedený učitelem Zikmundovským, v němž bylo několik výborných herců a skupinka "pomocného personálu". Dále je nutné upozornit, že uváděné počty premiérů i představení v sobě obsahují i 3 operetky! Záslnu největší měl na nich místní regenschori pan Gustav Feifer, který dal dohromady z místních muzikantů, vesměs starší generace, dobrý orchestr a z vlastní rodiny dodal 4 nástroje i s obsluhou: Anka-basa, Magda-klavír, Honza-violoncello, Augustin "Bambus" – bici. Stojí za zmínku, že tento orchestr mimo rámec Malé Scény za řízení p. Feifera uvedl v naší sokolovně i jednoaktovou Blodkovu operu (!) V studni: sbor z našich amatérských pěvců (většina z Malé scény), stěžejní role ženská i mužská z "letňáků" – paní Rojková (jejíž potomstvo dodnes žije na Brunšově), mužská role p. Tino Šimek, operní pěvec prof. Dáte mi jistě za pravdu, že to byla první a poslední opera v naší obci uvedena...

Nemíním se zabývat detaily ani uvádět všechny hry, které jsme se hráli. Není však možné pominout některé zásadní věci, bez nichž by nebyl život Malé Scény možný.

Předešlím šťastná ruka pana Hrubého při výběru lidí. Pro začátek bylo herecké umění méně důležitě než šikovně ruce pro vybudování scény, na niž by se vůbec dalo hrát. Vybrání akteri nejnejen že uměli přiložit ruku k dílu, ale měli i odborné předpoklady: akademický architekt Kudrna navrhoval scény, jejich realizaci prováděl a řídil s velkým výtvarným citem a precizností (o které bude ještě řeč) Jirka Schořovský. Měli jsme v partě i odborníky elektrikáře, takže v krátké době jsme měli dobré vybavení pro jevištní osvětlení včetně vlastnoručních reflektorů a reostatů pro tlumení a plynulé rozžhání světla, aparaturu pro zvukové efekty a scénickou hudbu s výkonnými reproduktory.

Jak jsme zdokonalovali technické zázemí, bylo někdy třeba obrátit se na místní řemeslníky se strojním

vybavením. Pan Pondělík, truhlář pan Klima, klempíř Mazálek – žádný z nich neval ani korunu, když to bylo pro Malou Scénu.

Činnost souboru přitahovala stále nové herce i pomocníky. Přicházeli a někteří zas odcházeli, je však doloženo, že v průběhu let se vystřídalo 82 hrajících členů, o těch pomocných silách neexistují doklady. Vzpomínku si zaslouží naše obětavá nápověda Jiřinka Raková. Byla nesporně nejmzáměstnanějším členem souboru; zatímco herci se střídali, Jiřinka nejen na představeních, ale na všech zkouškách obětavě sledovala hru a zachraňovala ve chvílích nejtěžších. Původně jsme měli před scénou klasickou nápovědní budku, později jsme přešli na dokonalé naučení textu a nápověda byla mezi kulisami. V začátcích se v souboru míhlo několik bývalých ochotníků starší generace, kteří kdysi zřejmě nebrali to divadlo tak vážně, protože Jiřinka měla co dělat, aby jim odříkala téměř celý text, jinak by na jevišti bylo mrtvé ticho.

Uvedený přehled představení skončil válečnými lety, ale Malá Scéna pokračovala i po válce. Nehrálo se však v Rouskárně, ale v sokolovně, ve Všenorech u Podzemských a v sále hotelu Zdeňka. O těch poválečných představeních je neuplná dokumentace, takže není ani přesně známý konec Malé Scény. Vím jen, že se hrálo ještě po "slavném únoru". Dávali jsme Deset malých černoušků, detektivku od Agáty Christie, což bylo k našemu velkému gaudiu příčinou udání, že hráme rasistickou hru!! Je doloženo 9 poválečných premiérů, počet představení neznámý. Mohu však odpovědně tvrdit, že vzhledem k léty nabytým zkušenostem byla poválečná představení nejdokonalější a nemuselo by se za ně stydět žádné divadlo, tedy nejen ochotnické.

Jsem si vědom, že mnozí budou toto tvrzení považovat za troufalost, mám však možnost "nepřímých důkazů", a to několika vzpomínek na reakci diváků. Je nesporné, že zaujetí publika je větší či menší podle stupně jakosti předváděných výkonů. Takže o tom v následujících řádcích.

Detektivka vptedně zmíněná se odehrává na anglickém sídle, na ostrově bez možnosti styku se světem, bez dopravy i telefonického spojení. Tam je pozváno 10 hostů, kteří se navzájem neznají a pan hostitel se nedostavil. Jeden po druhém jsou vražděni, přičemž před každou smrtí zmizí jedna z figur černouška na římsě krbu. Prvním postiženým je mladý svěťák, se zdviženou číši furiantsky přijíjející smrti. Napíše se, zachroptí a padne mrtve na pohovku.

Rolli hrál Gustav Nuhlíček a na první aranžované zkoušce se omluvil režisérovi, že tuto scénku předvede, až jí doma dokonale nacvítí. (První předvedení mělo za následek ukončení zkoušky: zapomněl, že místo kanape má za sebou 3 židle, které se rozletly a padl na parkety, na štěstí bez nejmenší újmy, ale za řehotu souboru. Každý další pohled na židle vyvolal nezadržitelný smích, takže se šlo domů.) Že nacvičené provedení bylo skutečně dokonalé, ukázala premiéra. Gustav se po přípitku napil, zachroptil a padal – a ve třetí řadě sedící pan doktor Fürst prudce vstal a před kolony sousedních diváků se dral z řady v domněni, že herec omylem vdechl víno a dusí se – a jaký byl diagnostik náš pan doktor je všeobecně známo!

Divácké zaujetí dokazuje historka z Černošic, kde jsme "černoušky" hráli na pozvání v sále U Kulhavých (dnes Kazín).

V závěru hry je už 8 mrtvých, zbývá muž a žena, kteří se pochopitelně vzájemně podezírají. Při prvním setkání žena z kabelky vytáhne pistoli a muže zastřelí. Při všech představeních jsem s klavírkem v ruce nad jedním nábojem startovací pistole čekal pro případ selhání pistole zachránit situaci "vystřelem" ze zakulisí. Dosud vždy všechno bez vady. Tady se chýlil konec představení a čekala nás hned v noci demontáž scény a její odvezení, takže jsem dal náboj do kapsy, klavírko do kufříku. Na scéně žena tasila, zmačkla kohoutek – podruhé, potřetí – NIC! V sále hrobové ticho, do něhož zazní tlumeným hlasem "Tak padni" – což muž učiní – a hra pokračuje do finále bez jediného uchechtutí, po spadnutí opony odměněna potleskem několikrát vyvolávajícím herce před oponu.

Dáte mi snad za pravdu, že při menším zaujetí by se publikum srdečně zachechtalo – a že tedy maloscénští ochotníci odvedli profesionální výkon.

v obci před dávnými lety, kdy vzpomínka na zmařené představení je pro mne tou nejhřejší ...
Edward Geissler st.

KULTURA

KONCERTY * PŘEDNÁŠKY * DIVADLO

MR. KRÁVA

(bigbeatová jízda mezi kapkami jazzu, sál Dr. Fursta, sobota 9. 10.)

Michal Füst - sólová kytara

Filip Füst - basová kytara, klávesy

Václav Lázníček - bicí

Pan Kráva je bigbit. Mnozí na něj přišli podobně jako já první v životě, z ryzí zvědavosti a naprosto odevzdání dramaturgii místního kulturního stánku.

Hudba byla hřmotná, ale to nevadí: už na první pohled bylo jasné, že páni hudebníci to s námi myslí vážně. Hráli rock revívalově zaměřený na styl 60. a 70. let; písničky pocházely především z repertoáru skupin Deep Purple, Pink Floyd, Jimmy Hendrix a dalších. Přiznávám, že nahrávky této hudby mě nikdy nezauly, ale živě - to je panečku jiná káva! To se neposlouchá jen ušima, ale celým tělem, jak to brní do nohou. Napadá mě přirovnání k nějakému neznámému odpornému jídlu: napřed vám to nejde pod fousy, ale za chvíli si zvyknete a nakonec s tím už vůbec nemůžete přestat.

Diváků zprvu nebylo úplně mnoho, ale pak pan domácí otevřel okna, vypustil tóny na svobodné povětrí a posléze se začali trousit další občané z bližšího i vzdálenějšího okolí: dovrtípili se, že buď 'jak bud' z klidného večera už nic nebude.

Hrálo a poslouchalo se déle, než tu bývá obvyklé. Průlom bigbitu v podání bratří Füstů na půdu sálu Dr. Fursta se podařil. Přišel se snad nadějeme i toho, co tentokrát trochu chybělo: totiž že etihodně, dosud poněkud kožené a rezervované obecenstvo odsune stoly a začne poskakovat a křepčít v rytmu ryčné hudby.

Myslím, že poté, co pop-music opanovaly zručnosti typu lunetiku a majkla džeksna, odsunul se normální bigbit za džezem a ostatní klasikou na smetišti dějin; je tam ta nejlepší společnost a zdá se, že nám tam spolu nebude špatně.

Jan Vaculík

* *

ČÍM DÁL VÍC

Říká se, že každá novota proniká do povědomí lidí velmi dlouho. Nejinak tomu bylo i s novým dobrýchochovickým kulturním stánkem - Sálem Dr. Fursta.

Zatímco v prvním roce jeho provozu převažovaly akce svou návštěvností spíše komorního rozsahu, na nichž jste při vstupu mohli účastníky letným přehlédnutím spočítat, v poslední době byste při počítání hezky

KUKÁTKO 1/2000

[15]

Zmínil jsem se o preciznosti výtvarné práce Jirky Schořovského, který maloval pozadí do hry J. K. Tyl od F. Šamberka. Scéna byla provedena z větší části náznačkem a představovala Tylovu podkrovní světničku na konci jeho života v Plzni. Polovina zadní stěny byla otevřena a skýtala pohled na věž plzeňského kostela a střechy okolních domů za měsíčního svitu. To pozadí kreslil Jirka dvakrát; po několika týdnech soustředěné práce usedl do sálu, aby shlédl hotové dílo. Najednou skočil na jeviště a ke zděšení souboru všehoho strhal s dřevěné kostry. Bylo to pár dní před premiérou. Jak to stihl, že pozadí bylo do premiéry včas hotové, nedovědu si dodnes vysvětlit. Ale já k tomu pozadí!! Orchester pana Feifera zahrál několik taktů úvodní Dvořákovy hudby a jeviště se pomalu rozsvěcelo. V momentě plného nasvětlení několik diváků s nataženými krky vstalo, aby se přes dolní hranu jeviště podívalo na "větší kousek Plzně" ... Je k tomu třeba něco dodávat?

Snaž se mi podařilo přesvědčit vás o vysoké úrovni práce Malé Scény natolik, abych si mohl troufat připomenout výběrné představení Čápkovy Matky, které jsme také sebráli na zájezdu do Duchcova, rodiště sourozenců Kudrnových, Karla a Jany, dnes Neubertové. (Mimochoodem: bez jejich archivu a pomoci by tyto vzpomínky nemohly být napsány).

Matka byla tehdy na současném repertoáru divadla E. F. Buriana. Hercům našim byl režisérem vydán striktní zákaz návštěvy pražského představení, aby nedošlo ke kopírování výkonu, který by nemusel souhlasit s pojetím naší režie. Ale po představení se kompletní soubor rozjel do Prahy porovnat si svůj výkon s tannými profiky. Jak dopadlo hodnocení? Probírali jsme scénu po scéně: tohle jsme měli stejně dobře, tohle jsme ale měli lepší! Týkalo se to hlavně scén, kdy vystupují mrtví členové rodiny, které měli pražští přesvětlené a tím utrpěla celková atmosféra výstupů. Dále: nejmladší syn Tony v podání Pepy Komůrký byl skutečný kluk na rozdíl od "přemalovaného dospěláka" v Praze. A hlavně: naše Matka ve skvělém podání všensorské pani Marty Podzemské-Šormové byla oproti příliš pathetické pani Benyškové naprosto přirozeně domáčka a tím daleko, daleko přesvědčivější.

Nemohu skončit, aniž bych se vrátil k té horší stránce života Malé Scény, k válečné době, pro mladší generace nepředstavitelné ...

Pod německým protektoriátem bylo nutno žádat povolení pro každé představení a předložit úplný text ke schválení. Vracel se nám někdy s naivními poznámkami horlivých cenzorů (Místo pistole budíž použito zřejmě hračky), ale také s úředními nařízeními: varovat obecenstvo před jakýmkoli rušivými projevy - na plakátech či pozvánkách, zdůraznit, že Židům je vstup zakázán. To jsme vytykili jedinkrát a vyšel nám risk, že projde plakát i bez toho zákazu - což byl mimoto naprosto nesmysl, protože všichni židé z obce už byli v koncentračních táborech. Plakáty byly samozřejmě dvojjazyčné, takže hrála Malá Scéna Dobschichowitz, Theatersaal bei Rousek. Tyhle plakáty jsme vylepovali kromě okolí i na Smíchovském nádraží a na několika tabulích na Nádražní třídě. A to mně mohlo být osudným, nebyť včasného varování.

Byl jsem totiž zaměstnán u české firmy Ing. Šídlo se sídlem na Nádražní třídě, která vyráběla pro zbrojní průmysl, takže jsem nebyl nasazen do "Reichu" či Norska jako mnoho mých vrstevníků a měl jsem blízko na vlak, což bylo štěstí. Neštěstí mne ale mohlo potkat následkem vylepení toho plakátu, kterého si všiml pan šéf a podivil se, že jeho zaměstnanec má hrát divadlo, ačkoli je marod. I vyslal do Dobříchovic svého otce, který mě dobře znal, protože u firmy také pracoval jako truhlář, stejně jako náš občan Jaroslav Ryšavý.

Do zahájení představení zbývalo pár minut, když jsem dostal hlášku: "Jarda Ryšavý ti vzkazuje, že v sále je starý Šídlo". Prásk! Co teď? Po bleskové poradě vzala na sebe vinu pani Kadeřová a publikum posláno domů s omluvou pro její náhlou indispozici. Hráť se nemohlo ne kvůli jednomu dědkovi jako takovému, ale protože jeho synáček už před tím dva svoje zaměstnance, přistřižené při marodění mimo postel, poslal do koncentráku. Jen jeden se vrátil ...

Nejsem si jist, jestli jsem tehdy celou věc domyslel a Jardovi poděkoval. Myslím, že jako mladý trouba nikoli. Činím tak tedy teď, s obrovským zpožděním, ale tím větším zaujetím, při vzpomínkách na kulturní život

[14]

KUKÁTKO 1/2000

dlouho ve dveřích překáželi.

Mám zato, že jsem byla svědkem přelomu těchto dvou protikladů, a to při podzimní návštěvě divadla Koňmo. Odpoledne se totiž hrálo dětské představení pro nabité sál, večer však zůstala část sedadel volná.

Bylo mi těch nepřítomných doopravdy líto. Přišli totiž o humorný, dramatický a s prožitkem zahrnaný divadelní kus, který velmi stravitelně spojil klasickou pohádku s parodií na současná ožehavá témata. My přítomní jsme se opravdu dobře pobavili.

To však bylo naposled, kdy jsem v sále zahlédla volnou židli. Koncert Jaroslava Hutky, představení pánů Vodňanského a Skoumala, výlet do Paraguaje a Bolívie zprostředkovaný nejen sluchem a zrakem, ale i čichovými a chuťovými vjemy, beseda o Českém krasu a naposledy hold složený Erbenovými Kytíci - to vše byly akce, jimž sál málem nestačil.

Potěšilo mě také, že jsem na těchto akcích začala potkávat známé z Černošic a ze Třebaně. Znamená to, že povědomí o dobřichovické kultuře se už šíří po kraji.

Božena Musilová

**

VODŇANSKÝ - SKOUMAL S ÚSMĚVEM IDIOTA

Sobota 30.10.1999 proběhla ve znamení dvojice písničkářů, humoristů a myslitelů Jana Vodňanského a Petra Skoumala. Měli jsme možnost se s nimi setkat během dvou představení: jedno bylo vyhrzeno převážně dětem, to druhé bylo spíše pro ty dospělejší.

Díky svým dětem znám dobře písničky Petra Skoumala složené pro mladší generaci, ale i tak jsem byla zvědavá, jak bude vypadat jejich společné představení pro nejmladší obecenstvo. A byla jsem překvapena, jak je dokázali nadchnout a zapojit do programu a obohatit tím pořad o zpěv, hru na klavír a artistické výkony dobřichovických dětí.

Večerní představení bylo laděno v duchu původního programu, který se jmenoval "S úsměvem idiota". Během vystoupení jsme se mohli potěšit známými staršími písničkami s bravurním doprovodem Petra Skoumala, poučným technicko - psychiatrickým výkladem psychologie Rusalcky Jana Vodňanského nebo úryvky z katalogu nevěřejné výstavy Bedřicha Bobše.

Myslím, že zaplněný sál dr. Fürsta ocenil společný návrat populární dvojice a nezbyvá než se těšit i na další návrat této oblíbené dvojice na dobřichovické jeviště.

M. Kadlecová

**

ZPÍVÁNÍ S JAROSLAVEM HUTKOU

Všechny komorně laděné koncerty zpěváků, písničkářů a folkarů se vyznačují osobitou atmosférou. Ale každý koncert je ještě umocněn zvláštním zážitkem, pokud se na něm začne spontánně zpívat. Ať už se zpívalo na Portě, s Ulrychovými, Nedvědy, nebo dokonce v Lucerně s Olympicem, mělo to vždy v sobě něco neopakovatelného. Nejinak je tomu na koncertech Jaroslava Hutky.

Sběratelé epických lidových písní (K. J. Erben, F. Sušil, F. Bartoš) častokrát ocenili jejich krásu, ale

[16]

KUKÁTKO 1/2000

současné mnozí vyslovili i obavu, že časem všechny tyto skvosty lidové poezie zaniknou, že na ně lidé zapomenu. Jaroslav Hutka zpívá starobylé balady snad od roku 1972. Ale on je nejen zpívá, ale také komentuje a uvádí do dobových a současných souvislostí a posluchači, dnes širokého věkového spektra, se jimi nejen baví a těší, ba dokonce je zpívají spolu s ním.

A právě to společné zpívání má nevyšlovitelnou sílu pospolitosti, uvolnění a blažené slasti, která nás ovane, jakmile zazní pár prvních společných tónů. Publikum vycítí nebo pan Hutka pokyne hlavou a pomalu a nespěle se začnou přidávat první hlasy. Nezáleží na tom, zda znáte text nebo melodii, nebo jste hlasově indisponován, zkrátka Vás to chytne a Vy se přidáte. Pak následuje tiché, jemné prozpěvování, které po chvíli přeroste v partnerské vystoupení - resp. koncert pro mužské sólo a sbor.

Všem je nějak dobře.

Mám pocit, že artefaktem Hutkových vystoupení nejsou jenom moravské a české balady, či až kultovní písně typu "Krásná je země...", ale právě ta možnost si je společně zazpívat.

Nechci se pouštět do socio-psychologického výkladu pozitivního vlivu zpívání na lidskou duši, ale na koncertech Jaroslava Hutky to zkrátka nějak funguje. Ani 13. listopadu 1999 na koncertu v Dobřichovicích tomu nebylo jinak. Obavy výše zmíněných sběratelů, že lidé na lidové písně a balady zapomenu, dobřichovické publikum zcela vyvrátilo. Koncert s již tradičně spojenou vernisáží, tentokrát fotografií pana Štechy, byl věnován vzpomínce na 10. výročí sametové revoluce, k níž oba protagonisté neodmyslitelně patří.

Můžeme se těšit na stejné hezké zážitky, které nás čekají v průběhu letošního roku, ať už na koncert Ivanu Hlase, CK Vocalu nebo Svátí Karáska.

Ať se Vám dobře poslouchá a zpívá.

Martin Chváral

**

CESTY PO PARAGUAY A BOLÍVII

V sobotu 20. listopadu 1999 se konala v sále dr. Fürsta přednáška **Cesty po Paraguay a Bolívii**. Přednáška - či spíše povídání se protáhlo na dvě a půl hodiny, během nichž **P. ing. Jaroslav Kuchař, SDB** promítl přes sto fotografií, uvařil pravý indiánský čaj z bylinek a dal ho přítomným ochutnat v nefalšované indiánské nádobě, ukázal indiánské výrobky a hlavně líčil zážitky ze své cesty po salesiánských misích Paraguaye, v nejhlednějších oblastech Jižní Ameriky. Díky svým hostitelům se seznámil se způsobem života v těchto odlehlých oblastech a zdravotní péči (i když v našich podmínkách bychom ji tak nenazvali), kterou tam zajišťují právě misie ženské větve salesiánského řádu. Po této části přednášky zazněla oprávněná otázka: Z čeho tam vlastně lidé žijí?

V poslední části se posluchači dozvěděli i o politické situaci v Paraguay a tamní „biblé náladě“: Biskupská konference této země se proti ní snaží bojovat odstartováním mohutné akce, která oslovuje doslova každého obyvatele země. Lidé dostávají papíry s líčením života v sídle San Justo (Svatý spravedlivý) a porovnávají s tím svůj život a své prostředí. Cílem je povzbudit všechny k tomu, aby udělali něco pro sebe, pro svou rodinu, pro svou obec a tím pro svou vlast. A obráceně - poznatky obyvatele se sbíhají do centra celé akce.

P. ing. Jaroslav Kuchař SDB (1958) je katolickým knězem, do roku 1998 byl vikářem salesiánské provincie v České republice a od r. 1998 je mimo jiné ředitelem nakladatelství Portál v Praze.

Petr Havlík

[17]

KUKÁTKO 1/2000

VERNER COLLEGIUM ANEB JAKOBY O RODINNÉM STRÍBRU

Sál MUDr. Fürsta zažil na mikulášskou neděli 5. prosince 1999 další ze svých premiér. Prakticky poprvé v něm při celovečerním koncertě zněla klasická hudba v podání komorního souboru. Tím souborem bylo Verner collegium, tedy pozoruhodné, ba výjimečné těleso, jehož páteří jsou členové jediné rodiny. Pan Pavel Verner, sólobojista pražského FOKU, a tři reprezentanti mladší generace této rodiny, Pavel Iun., violoncellista, člen České filharmonie a Kwarteta Apollon, fagotista Michal (člen Symfoniického orchestru Č. rozhlasu, dobříchoveckému publiku dobře známý díky spolupráci se souborem Ludus musicus či s P. J. Konečným), violista Petr, člen Vlachova kvarteta. Zdravotní komplikace a nepřiznivá shoda okolností sice zabránily posledním dvěma v Dobříchovicích vystoupit, na platnosti úvodní slovní hříčky o rodinném stříbru to však nic nemění.

Verner collegium má ještě jeden výrazný charakteristický rys. Ke klavíruř cembala či varhan při jeho koncertech usedá profesor pražské konzervatoře František Xaver Thuri. Výrazná osobnost současné hudební kultury, osobnost vpravdě charismatická, pedagog, jenž vychoval desítky vynikajících musikantů, skladatel pověstný svou znalostí staré a zejména barokní hudby a svou láskou k ní (ne nadarmo mu musikanti přezdívali "poslední žijící barokní skladatel"). Se souborem v Dobříchovicích hostovala také sopránistka Dagmar Vaňkářová, sólistka státní opery Praha.

Z bohatého repertoáru, který Verner collegium může hudbymilovnému publiku nabídnout, zvolil soubor tentokrát hudbu autorů období baroka a klasicismu, G. P. Telemanna, B. M. Černohorského, J. M. Spergera, G. F. Händela, F. X. Duška, W. A. Mozarta. Také "barokní" hudba pana prof. Thuriho si v programu našla své místo. Už sám výběr repertoáru sliboval vděčný posluchačský zážitek. Soubor jej dokázal umocnit ještě skvělým výkonem, plným pohody, radosti z hudby a z jejího darování posluchačům. Plným také ale ryzi musikanťské bravury a kumštu, který vypadá tak jednoduše, když "se to umí". Ještě dlouho jistě návštěvníkům zněl v duši něžný, lyrický tón hoboje Pavla Vernera, naléhavá vyzvání k violoncellové hudební hostině, při níž byl Pavel Verner iun. hostitelem, jemuž vskutku nebylo možno odolat, příjemný, jistý a technicky skvěle vybavený soprán paní Vaňkářové. Černohorského Regina coeli v jejím podání nadchla právě oním nesdělitelným kouzlem radosti a lehkosti, kdy se člověk prostě jen tise zeptá: *jak ona to vlastně dělá, když ostání interpreky se s touhle skladbou mnohdy tak perou, že se záá, jako by bojovaly o život?* Koncert to byl prostě moc krásný. A je třeba dodat, že jak pro posluchače, tak i pro samotné aktéry, kteří mnohokrát ocenili pohodovou a vysloveně inspirující atmosféru v sále a vyjádřili přání znovu si u nás zahrát. Tož se budeme těšit a snad ne dlouho.

WP

CO BY ASI ŘÍKAL ERBEN?

První sobota po svátcích nabízelá novému kulturním dobříchoveckém přehledu zajímavou formu vernisáževýstavu obrazů Jiřího Štourače, uvozenou divadelním představením, jehož scénou a dekorace umělec navrhoval. Troufám si tvrdit, že si tímto způsobem připravil malíř ty nejpůsobivější diváky. Posuďte sami:

Na scénou zamířila postava v plachetce, třímající dřevěné loukoťové kolo - ale první z Erbenových básní nebyla ani Polednice ani Zlatý kolovrat. Herečka paní Jana Franková samojejdina (jak také jinak v divadle jednoho herce?) odvážně vyrazila po celých 60 minut bavit naplněný sál.

Svatební košile v jejím podání byly strhující. Na konci známého příběhu byl posluchač rád, že nejen hrůdka, ale i on sám děsivou básně přezil. Hůře dopadla mladá matka z následující scénky, jejíž zoufalé oči

shlížely na dění v sále z obrazu Jiřího Štourače.

Do nedávné sváteční nálady zapadal Štědrý večer, v němž se představitelce obou divčích rolí brilantně podařilo vyjádřit nejprve vzájemnost a nerozlučnost, avšak od oné chvíle nazření budoucnosti nemilosrdně rozpolcení osudů Hany a Marie.

Pokud byla scéna osiřelá, působilo její vybavení trochu rozpačitě. Uprostřed pouze suchá pokroucená větev, přes ni cáry zelenavě hnědavých hadříků. Největší technickou vymožeností bylo zminěné kolo, které však množstvím svých přeměn dělalo čest své živoucí partnerce. Že se vtělo do kolovrátku, to se dalo očekávat, překvapivě se však pod zelenými fábrory proměnilo v korunu vrby a vzápětí se z něj stal věšticí otvor - do ledu. Osamocenosť Jany Frankové na pódiu byla však jen zdánlivá. Umělkyně rozpolohovala také druhou dřevěnou rekvizitu - bezovou větev. Rozeklaný strom se oiačel, dívka se prodírala houštin a větveny (girlandy zauzlovaných cář) a diváci byli stejně utrámceni, jakoby urazili desítky mil spolu s hrdinou příběhu.

Největší šance však dostalo jeviště v básni Záhořovo lože. Skromné vybavení se proměnilo v samopeklo a hereččin talent se potvrdil na přesvědčivém dialogu více než stovetých starců.

Ilustrace ke Kytici, rozmístěné kol dokola sálu jaksi přirozeně spojily jeviště a hlediště v dějiště všech čtyř příběhů a vyústění dramatické produkce v zahájení výstavy mělo zvláštní, osvobozující, avšak stále ještě trochu přízračnou atmosféru.

Pokud by se pan Karel Jaromír Erben toho večera v hrobě obracel, pak zřejmě především ze zoufalství, že toto jedinečné umělecké ztvárnění svého díla nemohl spatřit na vlastní oči.

Božena Musilová

**

V POLI MNOHO BYLIN STOJÍ ...

/balady K.J.Erbena v provedení "divadla jednoho herce" Jany Frankové./

V zaplněném sále Dr. Fürsta v Dobříchovicích byla 8. ledna v 17 hodin už úplná tma. Obsluhoval jsem vypínače v sále a bylo mi čekat, až uslyším slova "běží časy, běží". Zatím se ze tmy, jen sirkou osvětlena, vynořovala zahalená postava Jany Frankové. "Již jedenáctá odbíla/ a lampa ještě svítila." Kolikrát jsem ta slova četl (bývala to povinná četba), ale tentokrát mě zamrazilo. Málem jsem zapomněl na svou povinnost, jak se divadlo rozvíjelo: "Běží časy, běží/ všecko sebou mění: / co nebylo, přijde, / co nebyvalo, není." Rozsvítil jsem lampy na jevišti. Jednoduchá výprava Jiřího Štourače: suchá větev, závěs, pár látkových a slamených rekvizit, připomínka kola: "Toč se a vrč můj kolovrátku, / všecko/ ve světle jen na obrátku/ a život lidský jako sen." Přes hodinu trvalo barvitě představení a mně běhal mráz po zádech: ty starobylé děje stále "tmou do živého". Jako dědici dávných mystérií nenechají být pouhým divákem - strhují k prožitku. Nejsem odborník na divadelní kritiku, ale řekl bych, že Jana Franková a její představení byly skvělé. Napětí od prvního do posledního slova, střídání volných a prudkých oddílů, nápaditá dramatizace textu (v jednu chvíli hraje jen spodek chodidla) a při tom všem vlastně skromný, civilní projev. Srdečná reakce diváků svědčila o tom, že jsem nebyl sám, kdo se cítil osloven.

Václav Sokol

**

KDYŽ ZA KULTUROU, TAK DO DOBŘICHOVIC

V soboru 8. 1. 2000 jsem nasedl na vlak směrem do Dobřichovic. Na Smíchovském nádraží do kupé přistoupily tři mladé ženy, které vedly tichý hovor. Po chvíli ke mně dolehla vyslovená nejistota jedné z nich. „*Kolikátou zastávkou jsou Dobřichovice?*“

Zpozorněl jsem, neb do Dobřichovic nejždím běžně vlakem a zaradoval se, že mě neznámé spolucestující jedou do stejné cílové stanice. Tipoval jsem, že mají namířeno také na stejnou kulturní akci jako já – do Sálu Dr. Fürsta na Erbenovy balady ... V poli mnoho bylin stojí ..., v podání Jany Frankové a na vernisáž obrazů a grafik akademického malíře Jiřího Štourače. A jak drncely pražce a ševalil hovor mých neznámých, mne dráždila myšlenka, že za kulturou se začíná jezdit ne do Prahy, ale do Dobřichovic.

Tušení z vlaku se brzy naplnilo, když pár minut za mnou, do sálu vstoupily ony „tři grácie“. Můj první tip vyšel.

„Pane Erbene, pane Erbene, neřekněte ně...“, parafrázuji úspěch semaforského provedení Erbenovy Kytice. V té souvislosti se však probírám myšlenkami na mé první setkání s tímto literárním odkazem jako povinnou četbou na základní škole. Vída, už tady někdy v sedmé, osmé třídě, se mi Erben vryl pod kůži, resp. do kůry mozkové, aniž bych si to připouštěl. Byla to přece povinná četba a k té jsem měl, snad jako všichni, vnitřní nechuť ... Jak to v Záhořově loži dopadlo, mne nechávalo pubertálně lhostejným. Na gymnáziu jsem přece jen podlehl emocím – náctiletých a Svatební košile i Kolovrat mne „čímisi“ lapil a já se lapit nechal.

Pak přišel již zmíněný SEMAFOR. Svým pojetím zcela obrátil mé vnímání pana Erbena. Jejich Kytice se stala fenoménem doby a mnozí jsme žasli, že z té tragické atmosféry balad, lze vytěžit humor, podporovaný nekončícím smíchem.

Pak už jsem Erbenovy balady nechal odpočívat v prachu na regále knihovny mezi klasiky a jejich nesmrtnou sílu verše se mi podařilo opráší až onu soboru 8. ledna v Dobřichovicích.

To představení bylo krásné!

Jakoby symbolicky uzavíralo kruh mého čtvrtého setkání s Erbenovými baladami v další podobě. Už ne hrůzná a ponurá, ale dojemně krásné příběhy, jeden za druhým.

Hledej v nich člověče, co právě potřebuješ. Co duši tvou pohladí a srdce rozbuší.

Erben v pojetí dramaturgickém, hereckém jako i scénickém mi v podání Jany Frankové učaroval. Kolik bylin v poli stálo, tolik barev a vůní nám Jana Franková z poli snesla do dobřichovického sálu.

Díky za hezký večer, který byl umocněn vernisáží grafik, které svou tématikou jej programově završily. Ve vlaku zpátky do Prahy jsem si uvědomil, že jezdit za hezkou a kultivovanou kulturou do Dobřichovic, je propříště docela dobrý sobotní tip.

Pevně věřím, že se na téhle vlakové trati budu setkávat se stále větším počtem neznámých příznivců a mé druhotné tušení se možná stane skutečností.

Když za kulturou, tak do Dobřichovic.

Václav Sokol

VÝSTAVY

O JEDNOM NEPROMARNĚNÉM VÝROČÍ

„*Mezera, kterou po sobě zanechal zneklidňující rozměr dějinnosti, musí být ovšem zaplněna: a tak je neporiadek skutečných dějin nahrazen pořádkem pseudodějím, jehož autorem ovšem není život společnosti.*“

ale úřední plánovač: místo události se nám nabízejí pseudoudálosti: žijeme od výročí k výročí, od oslav k oslavě, od přehlídky k přehlídce; od jednomyslného sjezdu k jednomyslným volbám a od jednomyslných voleb k jednomyslnému sjezdu; od Dne tisku ke Dni dělostřeleckva a naopak“, napsal před téměř rovinným čtvrtstoletím Václav Havel v proslulém *Dopisu Gustávu Husákov* (8. 4. 1975). Odnesli jsme si z oněch desetiletí, kdy prázdné rituály oslav prázdných výročí nahrazovaly dějiny, odpor nebo alespoň zryk pasivní resistance k jakémukoliv výročí kromě našich osobních. A nejen k výročím prázdným... Připomeťme námátkou, jak jsme nechali zajít na úbytě dobřichovické oslavy 28. října.

První kulaté výročí události, která do našich zemí vrátila dějiny, našťásti nezůstalo promárněno. Na prázdné rituály mnoho místa nezbylo, rozšířil se naopak cenný fond kvalitních filmových a televizních dokumentů, vzpomínek, úvah, výstav, promárněna nebyla ani tak naléhavě se nabízející příležitost k bilanci a srovnávání. V tom je ostatně smysl výročí. Poskytnout pevné body pro uchování historické paměti jako jedné z podmínek identity osobní i národní, pro uchopení plynoucího času, pro bilanci a srovnání. Také výzva *Dělat jsme, odevlédte* a setkání jejich signatářů a sympatisantů tak patří k podstatným rozměrům nepromárněného výročí.

V Dobřichovicích jsme si 10. výročí listopadových události připomněli způsobem prostým vši duté formalnosti: koncertem Jaroslava Hutky (o něm samostatně referujeme na jiném místě) a tématickou výstavou fotografií Pavla Štechy *Před deseti lety*.

Za nedlouhou existenci Sálu dr. Fürsta už třetí výstava předního českého fotografa. Po Karlu Neubertovi a Dagmar Hochové (která měla mimochoodem spolu s Petrem Mazancem hlavní podíl na získání listopadové výstavy pro Dobřichovice) se v listopadu 1999 představil Pavel Štecha. Snad nebude bez užítiku nabídnout alespoň dodatečně návštěvníkům výstavy pár údajů:

Pavel Štecha se narodil 20. 12. 1944 v Praze. V roce 1963 absolvoval střední průmyslovou školu zeměměřičskou, v roce 1971 obor fotografie na pražské FAMU. Zde, na katedře fotografie, také v letech 1977 – 1989 pedagogicky působil na částečný úvazek a v roce 1989 byl jmenován docentem. V letech 1990 – 1991 byl proděkanem FAMU pro zahraniční styky. V roce 1992 se stal redaktorem deníku Prostor, v roce 1993 založil ateliér fotografie na pražské Vysoké škole uměleckoprůmyslové, který vede dosud.

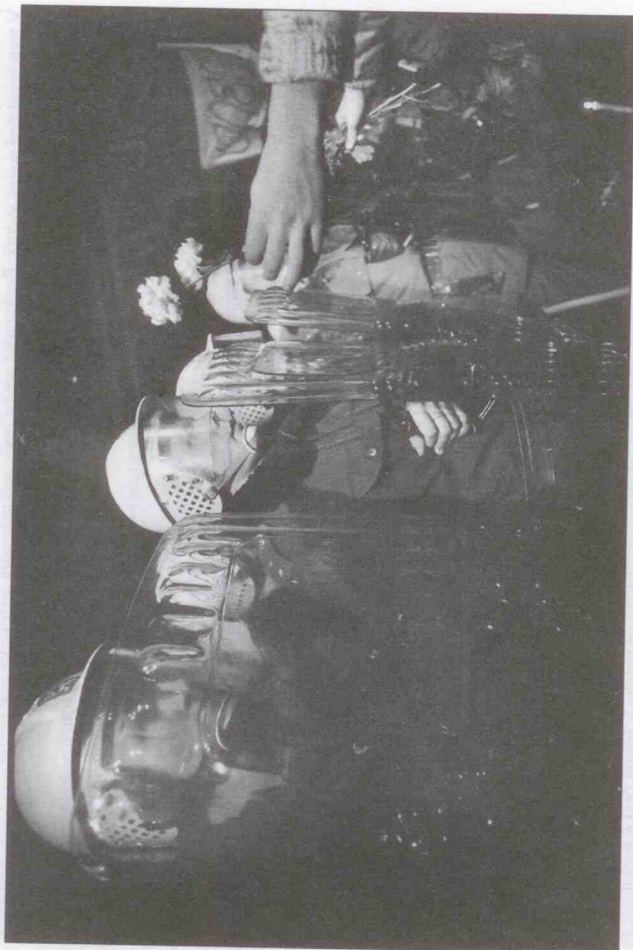
Štechova tvorba vyšla z tradic humanistické dokumentaristiky, především díla Henri Cartier-Bressona. Již během studia na FAMU se výrazněji orientoval k sociálně dokumentární fotografii, od počátku 70. let se podílel, především ve spolupráci se sociology Martinem Matějí (ten se v loňském roce představil dobřichovické veřejnosti jako amatérský výtvarník) a Jiřím Linhartem, jako fotograf na sociologických výzkumech. Cyklus, který pořídil jako diplomový v domově důchodců u sv. Tomáše v Praze a který byl spolu s díly Markéty Luskáčové a Ivo Gila vystaven v roce 1971 v roudnické galerii, je právem pokládán ve vztahu k vývoji české sociologicky orientované dokumentární fotografie za zakladatelský. V letech 1970 – 1971 pořídil Pavel Štecha v našem regionu cyklus *Majitelé chat*, k němuž se vrátil s desetiletým odstupem, aby znovu zachytil tytéž chaty a jejich „tvůrce“. Z dalších cyklů, tvořících vrcholy české sociologické fotografie, připomeňme *Žižkov* (1972), *Tábor – přízrak historického centra* (1972), *Přízrak devíti pražských lokalit* (1974 – 1976), *Pěší doprava ve městě* (1975 – 1977), *Doprava ve městě* (1977), *Hradec Králové* (1979), *Ostrava – Přívos* (1981), *Jižní Morava* (1983) a *Teplice* (1985). Pavel Štecha je také vyhledávaným fotografem architektury a uměleckých děl.

V listopadu a prosinci 1989 systematicky dokumentoval pražské události, především dění v Koořdinačním centru Občanského fóra. Díky dokonalé průpravě ze sociologického dokumentu, precizní obrazové skladbě a technickému perfekcionismu patří Štechova díla k výtvarně nejpůsobivějším a dokumentačně nejhodnotnějším (a proto také nejčastěji reprodukováným) z „listopadových“ fotografií. V Dobřichovicích představil Pavel Štecha mezi 13. a 28. listopadem 1999 kompaktní autorský výběr velkoformátových zvětšenin z obsáhlého cyklu, výběr, který postihl klíčové události, jejich souvislosti a kontext i euforickou atmosféru dní sklonku roku 1989. Výjimečná výstava měla i výjimečnou vernisáž s vystoupením Jaroslava Hutky, bilanční úvahou

Pavla Bursika a působivým slovem autora.

Připomeňme, že výstava zároveň vyhověla dlouhodobému dramaturgickému záměru Sálu dr. Fürsta systematicky představovat významné umělce, spojené s regionem: Pavel Štecha žije v Černošicích.

Stručný obrazový úvod ke Štechově kolekci mabídlia v předšálí komorní výstava, zprostředkující dobovou atmosféru výběrem plakátů a letáků z listopadu 1989 a několika fotografií z dobřichovických občanských for a kampaně před prvními svobodnými volbami. Autoři výstavy, Petra a Vladimír Czumalovi a Jiří Matl, dali s ohledem na charakter Štechovy výstavy přednost výtvarně komponované vizuální evokaci před textovými dokumenty. Obsáhlý soubor materiálu ze soukromých archivů tak nadále představuje otevřenou možnost pro některé z dalších nepromarměných výročí listopadových událostí.

SNB

**

LUISA GEISLEROVÁ A MILOSLAV JIRAN

Mezi 4. a 19. prosincem 1999 hostil Sál dr. Fürsta dobřichovickou soubornou výstavu dobřichovické malíčky Luisy Geisslerové a dobřichovického řezbáře Miloslava Jirana. Proč takový důraz na přivlastek "dobřichovický"? Rozhodně ne pro úzce lokální význam obou umělců: Luisa Geisslerová úspěšně vystavuje od Stockholmu po Prahu (připomeňme alespoň poměrně nedávnou autorskou výstavu v pražském klubu Bunkr), Miloslav Jiran stejně úspěšně objíždí řezbářská symposia a jeho loutky hrají v divadlech a visí ve sbírkách od Norska po Austrálii. Důraz proto, že přivlastek "dobřichovický" neoznačuje jen místo trvalého bydliště obou umělců. Znamená také, že oba našli v Dobřichovicích své "galeristy", své publikum i svého mecenáše. Obec Dobřichovice nejen prostřednictvím grantu přispěla ke konání výstavy (Výstavní fondus se rozšířil o sadu soklů,

[22]

KUKÁTKO 1/2000

pořízených pěti Miloslava Jirana a Osvětové besedy v Dobřichovicích z grantových prostředků. Díky této výstavě bude možno konat další sochařské výstavy.), podpořila také tvorbu obou umělců a přípravu děl pro výstavu. I proto byla vernisáž v sobotu 4. prosince s vystoupením Sary Mertové, Pavla Macáka a Michala Kostuka a zahajovacím slovem dr. Jiřího Matla radostnou událostí.

**

VÝSTAVA JIŘÍHO ŠTOURAČE

Jiří Štourač se narodil 31. srpna 1960 v Novém Městě na Moravě. V letech 1979 – 1984 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze v ateliéru profesora Oldřicha Optla. Jeho dílo se rozvíjelo v návaznosti na tradice imaginativní a metafyzické malby mimo aktuální tendence 80. a 90. let. Vedle malby se intenzivně zabývá kresbou. Samostatně vystavoval v Galerii hl. m. Prahy (Staroměstská radnice 1995). Je zastoupen ve sbírkách Národní galerie v Praze.

Dobřichovická výstava představila jednak jeho typická malířská díla tlumené barevnosti jak v poloze metafyzických zátiší, tak osamělých postav v interiérech, jednak kresebné ilustrace k Erbenově Kytici. Kurátorem výstavy byl Václav Sokol. Jeho zahajovací proslav na vernisáži v sobotu 8. ledna 2000 přetiskujeme v plném znění.

K VÝSTAVĚ OBRAZŮ A KRESEB JIŘÍHO ŠTOURAČE.

Vlastně bych po Erbenovi nejvíc uvítal ticho. Přesto se mi zdá, že ještě něco by mělo být řečeno a předem se omlouvám za toto vyrušení. Všichni máme v paměti Erbenova slova – žádná není zbytečná, jsou závažná, i když znějí tiše. Už mnoho lidí citlo vděčnost za to, že byla vyslovena právě tak. Zdá se, že souvisejí s něčím velmi podstatným – snad se zemí, na které stojíme, a v ní se všemi milovanými, kteří na ni stáli před námi. Není divu, že vždycky znovu láká znovuprožívat Erbenova křehká mysteria. Mohlo by se stát, že, jako ve středověčerní studance, jako v čistém zrcadle uvidíme zprvu nezřetelné obrysy čehosi dávnou poztráčeného, zdánlivou šedí zasutého, a přece tak blízkého a důležitého. Erbenovo starobylé zrcadlo není křivé. Mnoho umělců to tušilo a s důvěrou se dali do práce. Mohli odložit svou únavnou individualitu, aby se jim vrátila očištěná. Vyrovnat se s Erbenem znamenalo vyrovnat se se životem. Antonín Dvořák, Zdeněk Fibich, Jan Zrzavý, Alén Diviš – do této řady vstupuje nejnověji Jiří Štourač se svým – jak jinak – osobním přístupem. Mluvit o vážnosti a opravdovosti možná dnes znamená určitou diskvalifikaci. Tak často jde v současném umění o to, jak nejvic šokovat, jak překvapit tím, co tu, zdánlivě, ještě nebylo. Obrazy, které nás obklopují, jsou jiné. Zdá se, že v nich jde hlavně o soustředění, promknutí pod povrch, kde svět Erbenovy Kytice rezonuje s údery našich srdcí. Tam nemůže jít o gesta, tam není pokory nikdy dost. Novátorství je tam trochu prázdným slovem. Vždyť lidské city mají jinou časomíru než občanský kalendář a vzhledem k nim se pojem moderní jeví jako něco umělého. Také víra, dnes tak málo módní, proutá a prozaňuje napříč generacemi. Ještě pár slov k vystaveným obrazům: přiběhy probíhají v čase a divadlo, i když zkratkovitě, vede příběh různými místy. Úkolem obrazu je zastavení a převedení do jediné plochy. Jako značkutím fotografické spouště se obraz vyvíjí z času a stává se novou skutečností. Zdá se, že velké obrazy míří k tomu, stát se symbolem – podobnostním našeho místa ve světě. Obrazy jsou ale také poezii, a tu těžko vykládat. Poetika Jiřího Štourače nese rys osamělého, rodné sestry soustředění. Když jsme ve středu s paní Havlíkovou vezli Jiřího obrazy z Nového Města na Moravě, bylo mi líto, že opouštíme zářící sněžné pláně kolem Města. Klesali jsme pozvolna do našeho chaotického a ubrečeného středočeského kotlíku, ale já jsem měl radost, že Jiřího soustředění je s námi. I teď z toho mám radost a přeji

[23]

KUKÁTKO 1/2000

Vám už to kýžené ticho, které si každý v sobě musíme udělat, abychom se otevřeli tomu novému a zvláště tlumočenému Erbenovu poselství.

Václav Šokol

**

KNÍŽNÍ BAZAR

V sobotu 20. listopadu 1999 proběhl v místnostech Osvětové besedy v Dobřichovicích v pořadí již čtvrtý ročník knižního bazaru, pořádaného Společností Dobřichovice. Z předchozích bazarů, konaných původně v čp. 26 a vloni po nucené přestávce v čerstvě otevřeném Sále dr. Fürsta, mohl návštěvník odcházet s představou Dobřichovic jako knižního ráje. Letos byl ve srovnání s minulými lety obraz o něco méně opulentní, nabídka menší v kvantu i kvalitě, větší naopak zájem koupit. Pro ten ale chyběla především nabídka kvalitní odborné literatury. Neznámá to, že nebylo co prodávat, "osvědčení dodavatelé" z minulých let vesměs neselhali, neselhali ani pravidelní návštěvníci, ani organizátoři, nabízející letos proti minulým ročníkům navíc možnost bezplatného odvozu knih. Odpovědět na otázku, zda byl mírný pokles zájmu epizodický či zda jde o signál sestupného trendu, zatím samozřejmě nelze. Povzbudivých zpráv je ale stále dost: Kultivovaný zájem o knihy trvá, bazarové ceny až na vzácné výjimky nijak nereagují na stále strmě stoupající křivku cen na knižním trhu, velkorysých knižních darů potřebným neubývá. Darované knihy byly předány středisku Diakonie v Řevnicích a již mají své nové čtenáře. Další ročník dobřichovického knižního bazaru se již připravuje.

**

KULTURA V DOBŘICHOVICÍCH JARO 2000 - aktualizovaná verze

12.2. Sobota 18.00

POVÍDÁNÍ O SVATÉ ZEMI

O své dojmy ze Svaté země se s námi podělí Stanislav Předota (pěvec, člen souboru Schola Gregoriana Pragensis) a místní pan farář Josef Pecinovský.

12.2. Sobota 20.00

MASOPUST JUŽ NASTAL

Unikátní program masopustních písní vybraných z barokních kancionálů 2. poloviny 17. stol. v podání renomovaného souboru RITORNELLO (T.Najbrt - loutna, niněra, dudý, P.Mikušek - kontratenor, cimbál, M.Valent - housle, M.Štrncel - violoncello, M.Pospíšil - varhanní pozitiv, cink, bas, um. ved.

4.3. Sobota 15.00

AFRICKÁ ODYSSEA

Vernisáž fotografií a předmětů, které získali průvodci černých čapů na jejich cestě na africké zimoviště. Výstava potrvá do 23.3.2000, otevřeno soboty, neděle 12 - 17 h.

4.3. Sobota 20.00

IVAN HLAS

Recitál rockového zpěváka a skladatele v doprovodu Richarda Dvořáka a Jana Ponocného. Jeho hudba

[24]

KUKÁTKO 1/2000

doprovází např. film Šakalí léta.

11.3. Sobota 18.00

AFRICKÁ ODYSSEA

Přednáška o putování čapů černých a těch, kdo je na jejich cestě doprovázeli africkými kontinentem. Přednáší RNDr. František Pojer.

18.3. Sobota 16.00 (nově doplněno)

KOCOURKOV

Dívaldo pro děti - o tom, co se stane, když do Kocourkova přijede na návštěvu kníže.

18.3. Sobota 20.00 (nově doplněno)

HUDBA TICHÁ

Koncert mediativní akustické hudby. Vlastní skladby hrají Irena a Vojtěch Havlovi.

25.3. Sobota nebo 26.3. Neděle 19.00 (změna hodiny a možná i dne)

SVĚTĀ KARÁSEK A KAREL DIEPOLD

Zpívající evangelický farář Svatopluk Karásek a folkový písničkář Karel Diepold se představí ve společném recitálu.

25.3. Sobota nebo 26.3. Neděle - v průběhu koncertu S. Karáska (změna hodiny a možná i dne)

PAVEL HOLEKA

Vernisáž výstavy koláží. Výstava potrvá do 16.4.2000, otevřeno soboty, neděle 12 - 17 h.

1.4. Sobota 18.00

POVÍDÁNÍ O JIŽNÍ FRANCII

O zajímavostech jižní Francie bude vyprávět RNDr. Josef Vopálka.

12.4. Středa 19.30

LACRIMAE

Předvelikonoční hudební meditace s autory raného baroka. Jana Lewitová - zpěv, Miloslav Študent (stálý doprovodě Magdalena Kožená) - chitarrone.

15.4. Sobota 20.00

C&K VOCAL

Koncert známé vokální skupiny Jiřího Cerhy a Ladislava Kantora nazvaný Generace, vycházející ze stejnojmenné desky této skupiny.

6.5. Sobota 18.00

JIRÍ BRYNDA

Vernisáž výstavy obrazů našeho předního výtvarníka. Výstava potrvá do 21.5.2000, otevřeno soboty, neděle 12 - 17 h.

20.5. Sobota 20.00

JIRÍ SCHMITZER

Písničkový pořad oblíbeného herce - člena Studia Y.

3.6. Sobota 16.00

Z NAŠEHO KRAJE

Vernisáž prodejní výstavy fotografií z našeho kraje Jany Šplíchalové a Jaroslavy Perglové. Výstava potrvá do 18.6.2000, otevřeno soboty, neděle 12 - 17 h.

17.6. Sobota 16.00, event. 20.00

KUKÁTKO 1/2000

[25]

DIVADLO FIKAR

Program je průběžně doplňován o nově získané pořady. Podrobnosti najdete v dalším vydání informací a na plakátech.

DÁLE PŘIPRAVUJEME:

divadelní představení pro děti
Housle v proměnách staletí – Eva Lustigová (housle), Jana Klímtová (klavír)
koncert souboru Musica per cinque – dechový kvintet, resp. sextet, složený z členů České filharmonie, FOK, SOČR, Orchestru Národního divadla a Janáčkovy filharmonie Ostrava
v červenci se uskuteční koncert Emila Viklického
samostatný recital světověznámého koncertního kytaristy a skladatele Štěpána Raka a recitály jeho současných i minulých žáků v dlouhodobém cyklu pracovně nazvaném *Koncertní lytara*
Ing. Jiří Cibulka, Putování po severní Africe (Maroko, Atlas a přílehlá oblast Sahary, autorský film spojený s přednáškou a překvapením – říjen či listopad)
nově postavenou repliku mistrovského barokního violoncella, jejímž autorem je mistr Tomáš Haškovec, známý dobřichovickému publiku již z řady koncertů a kulturních podniků)
Případně zpřesnění najdete na plakátech a ve skřínce před bývalým statkem v ulici 5. května čp. 3.
Předprodej vstupenek obvykle v prodejně potravin paní Chadimové, 5. května 12/7.

Provoz sálu – Diman s.r.o.

Hlavní organizátor akcí – Společnost Dobřichovice

Na některých akcích se podílejí účinkující, vystavující, Osvětová beseda, komise životního prostředí a obec Dobřichovice formou grantů.

Kontaktní adresa – Ing. Magda Havlíková,

Za Mlýnem 888, 252 29 Dobřichovice

tel. 991 10 31, 0602-660 960

EKOLOGIE

V minulém období příprava a následně pořádala Společnost Dobřichovice ve spolupráci s Komisí životního prostředí při obecním úřadě v Dobřichovicích několik akcí. Akce, které byly zaměřeny nejen na problematiku jejich společným imenovatelem bylo napomoci poznání širších regionálně – ekologických souvislostí a pomoci spoluobčanům lépe se orientovat v ekologické problematice.

Vzhledem k tomu, že je v dnešní době slovo "ekologie" skloňováno ve všech pádech a je často užíváno i v souvislostech více než podivných, rozhodli jsme se, seznámit spoluobčany s naším pojetím a chápáním významu a k tomu cíli směřovat naše aktivity. Je pravdou, že někdo bude mít asi k našemu počínání určité výhrady (ve smyslu "to již není ekologické"). Prosím, právem každého člověka je vyjádřit svůj názor a pokud tento článek přispěje k jejich ujasnění a vyřebení a následně k všeobecně přijatelnému závěru, budeme jenom rádi, protože ani my "nemáme patent na rozum".

Nyní však k samotným akcím, které jak doufáme přispěly alespoň malým dílem k výše uvedenému cíli. Všechny proběhly v sále dr. Fürsta a setkaly se u veřejnosti s poměrně slušným zájmem. Nejprve to byla výstava

fotografií, kterou jsme nazvali "Významné a památné stromy okresu Praha – západ". Tato výstava se setkala se zájmem nejen dospěle části dobřichovické veřejnosti, ale pod vedením pí. učitele jí shlédly i děti z 1. stupně ZŠ, což nás velmi potěšilo.

Další akcí, která byla rovněž zaměřena do poznávání nejbližšího okolí naší obce, byla beseda spojená s promítáním diapozitivů, nazvaná "Český kras – aneb světové přírodní unikáty za humny". Přednášku k promítaným diapozitivům přednesl Mgr. Michael Pondělíček, ředitel správy CHKOP Český kras. Věříme, že i tato přednáška nám pomohla poodhalit a seznámit se s mnoha zajímavými aspekty a problémy, se kterými se musí pracovníci správy dnes a denně potýkat a že ochrana přírody není pouze "o sveteřepem chránění kytiček, broučků" několika málo nadšenci.

Abychom se zaměřili i na problémy tzv. u nás doma, zorganizovali jsme setkání našich spoluobčanů s p. starostou. Zde měli občané možnost dozvědět se něco bližšího o územním plánu a rozvojových plánech a úmyslech na úrovni obce, které přicházejí v úvahu pro nejbližší období. Beseda nazvaná "Dobřichovice na přelomu tisíciletí" byla vedena především v ekologickém duchu. Jsme toho názoru, že si Dobřichovice musí zachovat svoji jedinečnost a identitu, kterou jim dává velmi příjemné okolí a pro kterou (jak se zdá) jsou čím dál více vyhledávány.

Ale abychom jenom nezástali u hodnocení, konstatování a bilanování minulého období. V následujícím půlroce se chceme rovněž zaměřit na další prohlubování ekologického povědomí našich spoluobčanů. Možná, že jste zaregistrovali v připravovaném plánu kulturních pořadů v sále dr. Fürsta několik akcí, na které bychom Vás rádi pozvali.

Nejprve půjde o vernisáž výstavy fotografií a předmětů, které se váží k projektu "Africká odyssea" a který měl za cíl sledování tahových cest a ekologického chování čapů černých v jejich africké zimovišti. Vernisáž se uskuteční 4.3.2000 a za týden po ní (tj. 11.3.2000) proběhne přednáška RNDr. Františka Pojera, který se přímo výše uvedeného projektu zúčastnil. Věříme, že oba pořady nám i našim dětem poodhalí roušku o chování a zvyklostech nejen těchto zajímavých ptáků, ale i v poznání pro nás exotických krajů severozápadní Afriky.

Další akcí volně navazujeme na cyklus přednášek, které proběhly již v loňském roce a kdy jsme spolu s přednášejícími navštívili např. Pakistán nebo Paraguay. Na sobotu 1. 4. 2000 je připraveno povídání RNDr. Josefa Vopálky o jižní Francii. Povídání nebude zaměřeno pouze na prezentaci přírodních krás a zajímavosti s oblasti departementu Arles a Dordogne, ale i na zajímavosti kulturně - historické a jinak pozoruhodné, které by si náš turista neměl nechat ujít (pokud do této oblasti zavítá).

Kromě akcí pořádaných v sále dr. Fürsta je (jako už tradičně) plánován na duben ke "Dni Země" úklid našeho kousku zeměkoule a který pořádáme ve spolupráci se Základní školou v Dobřichovicích. Doufáme, že dětem pomohou ve větší míře i dospěláci.

RNDr. Josef a RNDr. Alena Vopálkovi

SPORT

ZPRÁVA Z ODDÍLU KOŠÍKOVÉ SOKOLA DOBŘICHOVICE

Od letošní sezóny hraje pod hlavičkou TJ Sokol Dobřichovice i družstvo žen. Družstvo hraje II. třídu pražského přeboru a již od počátku se potýká s nedostatkem hráček, takže bylo posíláno o dorostenky. V současné době je družstvo na 6. místě (z 12-ti družstev).

Družstvo dorostenek hraje Oblastní přebor Středočeského kraje. Letos mělo výbomou přípravu na sezónu a zahájilo ji 2. místem v přípravném turnaji v Mostě. V prvních kolech ale narazilo na nejsilnější soupeře

a bohužel výsledky nebyly nijak povzbudivé. Až později se družstvo vrátilo do dobré formy a začalo vyhrávat. Výborný výkon děvčata podala v domácím utkání s Poděbrady, které překvapivě porazila a ještě lepší výkon pak byl k vidění na kolínské palubovce. Zde jsme ještě pár minut před koncem utkání vedoucí mužstvo soutěže porážely o 3 body. Bohužel se nám nepovedl závěr utkání a smolně jsme prohrály o 5 bodů. V současné době se družstvo pohybuje na 4 - 5 místě z 12-ti týmů.

Jarní nábor 10-ti až 11-ti letých děvčat v Řevnicích, Dobřichovicích, Všenorech a Černošicích přivedl pod bezedné koše 35 hráček a tým se vytvořila základna pro další pokračování dívčího basketbalu v Dobřichovicích. Hráčky nadšeně trenují a před Vánocemi odehrály své první přátelské utkání s SSK Králův Dvůr. Utkáni přihlíželo asi 50 diváků z řad rodičů, v hale byla báječná atmosféra a děvčata po ukutné a vyrovnané bitvě odešla z palubovky se svým prvním vítězstvím 24 : 20. V lednu je čeká odveta, přátelák s Kladnem a na jaře turnaje, kde budeme sbírat herní zkušenosti.

H. Břejtlová

**

PRVNÍ VOLEJBALOVÁ LIGA

Čtenářům Kukátka a všem příznivcům dobřichovického volejbalu je známo, že po skončení první poloviny volejbalové ligy jsou naši muži na skvělém druhém místě. Dosvědčuje to následující tabulka, která zachycuje stav po osmnácti odehraných zápasech:

1. Havířov	18	16	2	34 bodů
2. Dobřichovice	18	13	5	31
3. MFF Praha	18	12	6	30
4. Benátky n.J.	18	11	7	29
5. Staré Město	18	9	9	27
6. Č. Třebová	18	8	10	26
7. Poštorná	18	7	11	25
8. Technika Praha	18	6	12	24
9. Č. Budějovice	18	6	12	24
10. Tábor	18	2	16	20

Ve druhé polovině soutěže budou naši na domácí palubovce hrát v těchto termínech:

- 14. 1. s Č. Budějovicemi a 15. 1. s Tábořem,
- 28. 1. s Technikou Praha a 29. 1. s Benátkami n.J.,
- 25. 2. s Č. Třebovou a 26. 2. s Havířovem,
- 10. 3. se St. Městem a 11. 3. s Poštornou
- 17. 3. s MFF Praha

V pátek se hraje od 18.30 a v sobotu od 18.00 hodin. Vstupné činí 15,-Kč, tři vylosování diváci se o přestávce mezi druhým a třetím setem mohou zúčastnit soutěže o ceny, děti a důchodci mají vstup zdarma. Přijďte, uvidíte a možná i zvítězíte!

HgŠ

INZERCE

Ceny inzercí v Kukátku 2000:

Obyčklá je individuálně sjednaná smluvní cena. Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé inzeráty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, podnikatelské inzeráty do 20 slov 200 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč.

Inzeráty je možné podávat na adresu redakce nebo na expozituru Union banky v Dobřichovicích.

Úhrada: v hotovosti nebo složenkou na účet 96400972/3400 (společnost s r.o. Dobřich), při větších platbách fakturou.

[28]

KUKÁTKO 1/2000

NABÍDKA PRONÁJMU VOLNÝCH PROSTOR

Pronajmeme skladovací prostory
v 1. patře a podkrovní v jedné z budov bývalého statku v
Dobřichovicích.

Kontaktní spojení – M.Brabec 0602 – 660 970.

DOB-Invest a.s. se sídlem v Dobřichovicích

přijme

specialistu pro oblast obchodu s byty a nebytovými prostory, správu nemovitostí a marketing.

Pracoviště v Dobřichovicích. Nástup ihned.

Požadavky: vzdělání SŠ nebo VŠ stavebního směru

praxe v oblasti realit

flexibilita

kommunikativnost

vysoká míra samostatnosti

RP, pokud možno vlastní vůz

V případě zájmu očekáváme Vaše písemné nabídky a životopis na adrese:

DOB-Invest a.s., Palackého 541, 252 29 Dobřichovice.

Hospodářská komora okresu Praha-západ

hledá

pracovníka pro funkci ředitele úřadu komory.

V počátečním období se jedná o funkci dobrovolnou. V závislosti na růstu počtu členů komory a schopnosti ředitele organizovat hospodářskou činnost možnost přechodu na částečný, příp. i plný úvazek.

Hlavní pracovní náplň:

1. Vedení agendy úřadu.
2. Organizování seminářů a školení pro podnikatele.
3. Organizování a provádění poradenské činnosti a zajišťování informačního servisu v oblasti podpory malého a středního podnikání na okrese Praha-západ.
4. Další činnost v souladu se zákonem č. 301/92 Sb.

Nástup ihned.

Požadavky: samostatnost,

organizační schopnosti, včetně schopnosti zajišťování sponzorů a inzerce,

praktické zkušenosti s výše uvedenou činností,

vitané jsou též znalosti státních podpor pro malé a střední podnikání.

V případě zájmu očekáváme Vaše písemné nabídky a životopis na adrese:

Hospodářská komora okresu Praha-západ, Podskalská 19, 128 25 Praha 2.

KUKÁTKO 1/2000

[29]

Vážený obchodní přítel

Náš firma se sídlem v Černošicích, U vodárny 1450 v bývalém objektu zahrádknictví si Vám dovoluje nabídnout tyto služby:

PNEUSERVIS

tel.: 02/51642377, 51643373

NÁKLADNÍCH VOZIDEL

opravy pneumatik do 43"
lepení duší

prodej pneumatik:
Pirelli, Goodyear, Michelin
Barum, Matador atd.
protektory

prodej duší
plechové ráfky

OSOBNÍCH VOZIDEL

Opravy pneumatik a duší,
vyvažování kol

prodej pneumatik osobních
a dodávkových:

Pirelli, Goodyear, Michelin
Sava, Barum Matador

prodej elektronových kol
plechových ráfků a protektortů

Výkup akumulátorů, likvidace ojetých pneumatik.

PRODEJ AUTOPŘÍSLUŠENSTVÍ

tel.: 02/51642377, 51643373

motorové, hydraulické a převodové oleje CASTROL a PARAMO
akumulátory všech velikostí VARTA a BOSCH - včetně servisu
olejové a vzduchové filtry osobních a nákladních vozidel
brzdové a spojkové obložení, nové i repasované fy FERODO
mazací tuky, mycí pasty na nuce, autokosmetika
drobné doplňky vozidel, stěrače, klinové a rozvodové řemeny
Co nemáme, zajistíme v krátkém dodacím termínu.

VÝMĚNA MOTOROVÝCH A PŘEVODOVÝCH OLEJŮ

na počkání i objednáni
olejové filtry všech druhů

Sazka a sportika do poslední chvíle systémem ON-LINE

Prodej a výměna propan-butanových lahví

PRODEJ MOTOROVÉ NAFTY

letní a zimní nafta

SKLÁDKA a PÍSKOVNA KOSOR

tel.: 02/579 117 32

Provozovna, která se nachází mezi obcí Radotín - Praha 5 a Třebotovem,
nabízí za hotové i na fakturu:

skládkování INERTNÍHO MATERIÁLU:

výkopová zemina, hlušina a kamenivo, keramický odpad, beton, odpad z výroby st. hmot,
odpadní sklo, odpadní šamot
kopaný písek: zásypový

Vše za velmi výhodné ceny, které lze dle množství materiálu upravit.

Tel.: 02/51643371

02/51643372

Fax 51642378

META Servis s.r.o.

U vodárny 1450

252 28 Černošice

ELZED

Silnoproudé a slaboproudé elektroinstalace

PRODEJNA ELEKTROINSTALAČNÍHO MATERIÁLU

Vrážská 15, Praha 5 - Radotín (vedle Technometry), tel./fax: 02/57810529

KABELY, VODIČE

OSVĚTLVACÍ TĚLESA, ZDROJE
VYPÍNAČE, ZÁSUVKY
ROZVADĚČE, JISTIČE

DOMÁCÍ TELEFONY, ZVONKY

KABELOVÉ LIŠTY, KANÁLY, ROŠTY, ZÁSUVKOVÉ ŽLABY
PŘÍMOTOPNÉ KONVERTORY, VENTILÁTORY
DROBNÝ ELEKTROINSTALAČNÍ A KOTEVNÍ MATERIÁL
NÁŘADÍ PRO ELEKTROMONTÉRY

PO - PÁ 7.00 - 16.30

DLE DOHODY MOŽNOST DOPRAVY MATERIÁLU

ELEKTROINSTALACE

KANCELÁŘ: JIZERSKÁ 328, PRAHA 9 - ČAKOVICE
TEL/FAX: 02/83933587, 83930441

KOMPLETNÍ SILNOPROUDÉ ELEKTROINSTALACE

DODÁVKY A MONTÁŽE OSVĚTLENÍ

DODÁVKY A MONTÁŽE PŘÍMOTOPNÉHO VYTÁPĚNÍ A OHŘEVŮ
VODY

KABELOVÉ PŘÍPOJKY VČETNĚ ZEMNÍCH PRACÍ

TELEKOMUNIKAČNÍ ZAŘÍZENÍ

ZABEZPEČOVACÍ A POŽÁRNÍ SYSTÉMY

KAMEROVÉ SYSTÉMY, KONTROLY VSTUPU

REVIZNÍ A PROJEKTOVÁ ČINNOST, SERVIS DO 24 HOD.